

Flori de erin

*Existența lui
Dumnezeu*

În numărul următor (martie 2012)

Dumnezeu Creatorul

„Speranța noastră este mereu în mod esențial și speranță pentru ceilalți; numai așa ea este într-adevăr speranță și pentru mine. Ca și creștini noi nu ar trebui niciodată să ne întrebăm numai: cum mă pot mântui pe mine însumi? Ar trebui să ne întrebăm și: ce anume pot face pentru ca alții să fie mântuiți și să apară și pentru alții steaua speranței? Atunci am făcut maximul și pentru mântuirea mea personală” (BENEDICTUS PP. XVI; Spe salvi, nr. 48)

Scopul revistei:

Ne însușim scopul revistei vechi (1932-1936) - redactor fondator pr. prof. Teofil Bălibanu - și o dorim pe Sfânta Terezia de Pruncul Isus ca patroana și a acestei noi ediții, rugându-o să mijlocească pentru noi darurile de care avem nevoie pentru a oferi nutremânt sufletesc tuturor colaboratorilor și cititorilor.

Ne adresăm în mod special sufletelor tinere, adică acelor persoane cu vârsta între 8 și 80 de ani, care doresc să crească mereu, ca florile de mai și, în fiecare zi, acumulează cunoștințe noi din diferitele domenii ale științelor. Acestea noi îi vom adăuga știința iubirii de Dumnezeu și a iubirii de oameni - cele două aripi ale sufletului cu care, prin cunoașterea și trăirea adevărilor religioase, putem urca spre Cer și spre propria noastră împlinire. Constatăm că oamenii acestui început de mileniu nu mai suportă să fie stăpâniți, dar au o mare sete de a fi iubiți. Din buchetul "flori de crin" va iradia iubirea Dumnezeului părinților noștri, Cel care la Bethleem S-a coborât în istorie ca o realitate și rămâne pururi în istorie, ca posibilitate ontologică pentru îndumnezeirea omului și transfigurarea creației (pr.R.P.).

Cuprinsul

Editorial	ROMUL POP	Dumnezeu există	3
Teologie	GHEORGHE ȚURCAȘ LAURA CHIRILĂ	Despre existența lui Dumnezeu Interviu cu arhiepiscopul Rino Fisichella	4 7
Memoria activă	MARIN POP MARIOARA MAN	Protopopul Traian Truțașu Relatări despre preotul Simion Man	9 12
Sinaxar	IOAN MĂGERUȘAN	Neprihănită Zămislire	13
Amvon	CRISTIAN BORZ	Biserica, lăcaș de închinare	14
Lumea în care trăim	CARMEN POCOLA RAMONA BĂLUȚESCU GAVRIL ȘANDOR GHEORGHE ȚURCAȘ XXX	Sfințirea bisericii din Cehei-Pustă, județul Sălaj Profesorul Radu Deac Comemorare la Cosniciu de Jos Un urcuș cu final firesc Comunicat de presă	16 17 20 21 22
Apariții editoriale	NICOLAE BODEA LUCIA PAȘCA ADRIAN MAN	Familia Coposu- in memoriam Laudă și Mărire Ție, Doamne! Un fapt de cultură care onorează o viitoare Capitală Culturală a Europei	25 28 29
	LEON DOROȘ	Nașterea Ta o Isuse	31

Apare trimestrial cu binecuvântarea **P.S. Episcop Dr. VIRGIL BERCEA** (ca supliment al revistei eparhiale VESTITORUL, ISSN 1454-8526) editată de **VICARIATUL SILVANIEI** – Vicar foraneu GHEORGHE ȚURCAȘ. Redacția: Șimleu Silvaniei, Str. Libertății, bl. L40, sc.C, ap. 12 (pr. Cristian Borz)

e-mail: floridecrin@yahoo.com

Redactor fondator a noii serii: Pr. ROMUL POP (0751.241.063; romul_pop@yahoo.com)

Redactor șef: Preot CRISTIAN BORZ (0260-678956; 0740-696187) prcristianborz@yahoo.it

Redactori: ing. TEODOR POCOLA (0741-091253)

Poșta redacției: Costul revistelor primite cu taxă ramburs sau plata abonamentului Vă rugăm să le depuneți în contul bancar al Protopopiatului Greco-Catolic, Șimleu-Silvaniei, RO49RZBR0000060003923258 Raiffeisen Bank.

Pentru **abonamente** (15 RON pe an) comunicați cu Pr. Cristian Borz (0260/678956; 0765276302)

EDITORIAL

Dumnezeu există

Capacitatea rațiunii umane de a-L cunoaște pe „Cel-ce-Este” oferă omului posibilitatea de a se pronunța despre existența lui Dumnezeu, chiar dacă vorbele omenești rămân întotdeauna mai prejos de misterul divin, pe Care încearcă să-L exprime. „Dovezile raționale” despre existența Lui, ca argumente convergente și convingătoare, care ajută omului să ajungă la adevărate certitudini, se bazează pe observarea atentă a creației lui Dumnezeu: lumea materială și persoana umană; macro și micro-cosmosul creat.

Dumnezeu însuși vine în ajutorul omului dornic de cunoaștere; El nu încetează să cheme pe tot omul să-L caute, pentru ca - astfel - să trăiască și să găsească fericirea; la care, pentru a ajunge, omul trebuie să participe cu toată ființa sa: prin efortul inteligenței, voință dreaptă și „inimă curată”. Referitor la aceasta, sfântul Augustin se confesa lui Dumnezeu: „Tu însuși îl îndemni pe om la aceasta, făcându-l să-și afle desfătarea în lauda Ta, căci pentru Tine ne-ai creat și neliniștită e inima noastră până ce nu-și află odihna în Tine”. Așadar, pentru ca omul să poată intra în intimitatea Lui, Dumnezeu a binevoit să i se descopere și să-i dea harul de a putea primi această revelație prin credință. Bunavoința divină se revarsă peste toți oamenii, inclusiv păgâni, despre care sfântul apostol Pavel spune că „ceea ce se poate cunoaște despre Dumnezeu le este cunoscut, fiind că Dumnezeu le-a arătat. Căci cele nevăzute ale Lui se văd de la facerea lumii, înțelegându-se din făpturi: veșnica lui putere și dumnezeirea Lui” (Epistola către Romani 1,19-20). Text biblic valorificat de sfântul Augustin (Sermones 241,2): „Întreabă frumusețea pământului, întreabă frumusețea mării, întreabă frumusețea aerului..., întreabă frumusețea cerului, ...întreabă-le pe toate. Toate îți răspund: Iată, suntem frumoase. Frumusețea lor aduce mărturie. Aceste frumuseți supuse schimbării, cine Altul le-a făcut decât Cel Frumos, Care nu este supus schimbării ?”.

Chipul lui Dumnezeu se poate vedea și în omul care percepe semnele sufletului său spiritual: deschiderea spre adevăr și spre frumusețe, simțul binelui moral, libertatea, glasul conștiinței, aspirația spre infinit și spre fericire; care - toate - își au originea în Dumnezeu, cauza primă și scopul ultim a toate. Identificând și afirmând dovezile raționale despre existența lui Dumnezeu, acestea îl pot dispune pe tot omul pentru credință și îl pot ajuta să vadă că credința nu se opune rațiunii, ci o luminează. Fapt sesizat la contemporanii săi și de cinicul (genial) Emil Cioran:

„I-am invidiat întotdeauna pe cei care cred, deși a te crede Dumnezeu îmi pare mai comod decât să crezi în Dumnezeu”. La care înțeleptul Petre Țuțea glosează sentențios: „Omul fără Dumnezeu e neom. Adică e o vietate. E un animal rațional și biped”. Argumente pentru care, iubiți cititori fideli ai *Florilor de Crin*, Vă oferim în acest număr câteva pagini pe tema anunțată.

Dumnezeu există. Să-L cunoaștem, să-L iubim și să-L preamărim. A Lui fie slava, cinstea și închinarea!

TEOLOGIE**Despre existența lui Dumnezeu**

Una din îndatoririle de seamă ale fiecărui creștin este de cunoaște conținutul drepte credințe, adică să știe ce crede și cum crede, pentru a nu fi amăgit de învățături greșite.

Creștinul este chemat să-și însușească învățătura creștină cât mai bine, și aceasta o poate face prin:

- minte, adică pătrunderea prin intelect al adevărilor de crediță;
- simțire sau sentiment;

- voință, adică aplicarea în practică în viața cea de toate zilele a credinței, pentru că de Dumnezeu nu te poți apropia , spre a-L cunoaște și cinsti , decât o viață în curățenie sufletească.

Învățătura creștină pe care avem datoria s-o cunoaștem ne-a dat-o însuși Dumnezeu și este propovăduită de Sfânta Biserică prin slujitorii ei.

Așadar: CINE ESTE DUMNEZEU ?

Știm despre Dumnezeu că este Stăpânul și Ziditorul lumii, o Ființă spirituală nevăzută, absolută și veșnică, mai presus de materie și de lumea vremelnică, care există di veșnicie prin Sine însuși, are, ca persoană , toate însușirile la gradul absolut, adică este perfect întru toate și totodată este creatorul și pronietorul a tot ce există.

Mai cunoaștem apoi că față de noi oamenii, care suntem coroana creației Sale, Dumnezeu este un părinte iubitor , binevoind El însuși să se descopere nouă pe Sine, spre a-L putea cunoaște și cinsti după cuviință.

CUM PUTEM SĂ-L CUNOAȘTEM PE DUMNEZEU ?

Întreaga descoperire pe care Dumnezeu a făcut-o oamenilor se numește REVELAȚIE DUMNEZEIASCĂ și este de două feluri: NATURALĂ și SUPRANATURALĂ.

REVELAȚIA NATURALĂ.

Din desăvârșita alcătuire a universului, în chip firesc ajungem să-L cunoaștem pe Dumnezeu, după cum spune psalmistul: „Cerurile spun mărirea lui Dumnezeu și facerea mâinilor sale o vestește tăria „(Ps. 18,1) Observându-se omul pe sine însuși, din complexitatea ființei sale și îndeosebi a sufletului său și cunoștinței sădite în el, ca și din dezvoltarea intelectuală și socială a popoarelor, poate deduce în chip natural existența lui Dumnezeu și calitățile Ființei Sale. Descoperirea asemănării cu Dumnezeu a omului , a condus iarăși la lărgirea cunoașterii Ziditorului și de aceea a putut zice Sf. Ap. Pavel în Areopag: „ Dumnezeu nu este departe de noi,,.

Așadar Revelația Naturală o putem cuprinde cu mintea noastră, cu rațiunea, căci văzând natura înconjurătoare , ca și natura noastră spirituală, putem ajunge la concluzia existenței lui Dumnezeu. Puterea lui Dumnezeu se vede în lucrurile Sale, dacă le privești adânc și atent.

REVELAȚIA SUPRANATURALĂ.

Revelația Supranaturală este mult mai precisă decât cea naturală, deoarece prin ea Dumnezeu ne face cunoscut în mod direct tot ceea ce este necesar omului ca să-și atingă scopul suprem, mântuirea, și, odată cu aceasta îl cunoaște și pe Dumnezeu.

Revelația dumnezeiască supranaturală este cuprinsă în Sfânta Scriptură și Sfânta Tradiție.

Sfânta Scriptură sau Biblia (cartea cărților), este un document unic prin care Dumnezeu ne face cunoscută voia Sa în mod direct. Nici o carte de pe lume nu suportă comparație cu ea, fiind la fel de potrivită pe toate meridianele globului pământesc și la toți oamenii indiferent de culoarea pielii. Deci este compusă din 66 de cărți sau părți, scrise de aproape 40 de autori, care au trăit în epoci și condiții diferite. Sfânta Scriptură își păstrează o minunată unitate, imprimată de Spiritul Sfânt, „care a grăit prin prooroci”, cum mărturisim în Simbolul credinței, inspirând în chip total pe autori în scrierea ei, căci autorul real este însuși Dumnezeu.

Sfânta Tradiție cuprinde învățătura dumnezeiască a Mântuitorului Isus Cristos transmisă de Biserică pe cale orală, din generație în generație după moartea Sfinților Apostoli. Fixată în scris de către Sfinții Părinți, Sfânta tradiție vine să completeze revelația dumnezeiască a Sfintei Scripturi (ca formă, nu ca substanță).

Revelația nu se poate primi decât prin credință. „CREDINȚA – zice Sf. Ap. Pavel – este încredințarea celor nădăjduite, dovedirea lucrurilor celor nevăzute. Prin ea, cei din vechime au dat buna lor mărturie. Prin credință pricepem că s-au întemeiat viacurile cu cuvântul lui Dumnezeu, de s-au făcut cele ce se văd, din cele nevăzute,, (Evrei 11,1-3). Prin credință ajungem să-L cunoaștem pe Dumnezeu mult mai profund decât prin minte sau rațiune. Cu cât credința noastră este mai puternică, cu atât îl vom cunoaște mai mult pe

Dumnezeu, apropiindu-ne de El prin iubire.

Așadar în concluzie vom putea spune că îl cunoaștem pe Dumnezeu prin mintea noastră, putem aprofunda această cunoaștere prin credință și ne putem apropia de El în chipul cel mai înalt, prin suma tuturor virtuților, care este iubirea.

Desigur, însă, că noi nu-l putem cunoaște pe Dumnezeu în mod perfect, întrucât mintea noastră mărginită nu poate să cuprindă pe Cel pe care laturile universului nu-l pot cuprinde. Căci în Ființa Sa, Dumnezeu a fost, este și va fi în veci nepătruns de rațiunea umană. Dacă omul ar putea cuprinde pe Dumnezeu cu rațiunea sa, atunci El n-ar mai fi nemărginit, ori asta nu e cu putință

ÎNSUȘIRI ALE LUI DUMNEZEU.

Dumnezeu este Stăpânul și Ziditorul lumii, a tot ceea ce există, pentru că prin puterea și voința Lui a creat întreg universul. Vom enumera câteva din însușirile lui Dumnezeu, așa cum le desprindem atât din Revelația naturală cât și din cea supranaturală.

Dumnezeu este Ființă desăvârșită, adică perfecțiunea însăși, având toate însușirile la gradul absolut, căci îndeamnă Mântuitorul: „Fiți desăvârșiți, precum și Tatăl vostru cel ceresc desăvârșit este,, (Mt.5,48). Asemenea zice și Leviticul: Fiți sfinți precum Eu însumi sunt sfânt,, (Lev.11,44).

Dumnezeu este necreat de nimeni. El există de la Sine și prin Sine. Mai mult, El e plinătatea ființei și a vieții, deoarece El este izvorul ce a dat existență tuturor celor văzute și nevăzute. De aceea Dumnezeu însuși întrebând de Moise cine este, răspunde: „Eu sunt cel ce sunt,, (Ieșire 3,14).

Dumnezeu este Persoană spirituală, fiind un spirit absolut, adică necuprins în timp și în spațiu. Dumnezeu umple cu spiritul Său întreg universul, fără să se confunde cu

lucrarea mâinilor Sale. „Spirit este Dumnezeu, iar cei ce I se închină, trebuie să I se închine cu spiritul și cu adevărul,, (In.4,24).

Dumnezeu este Atotprezent, adică spiritul Său este pretutindenea și în tot timpul prezent , umplând spațiul creat de El, fără însă a fi cuprins sau limitat de acest spațiu. „Dacă cerurile și cerul cerurilor nu Te pot cuprinde, cu atât mai mult această casă ce Ți-am zidit-o,, zice Solomon (III Regi, 8,27). Iar Sf. Pavel zice: „Dumnezeu, care a făcut lumea și tot ce este pe lume și care este Domnul cerului și al pământului , nu locuiește în temple făcute de mâini omenești,, (Fap.Ap.17,24). Fiind pretutindeni de față în chip nevăzut, I se poate aduce preamărire în tot locul, așa cum Mântuitorul i-a spus femeii samarince la fântâna lui Iacob, că nu numai în Ierusalim, ci peste tot pământul se poate aduce închinare lui Dumnezeu.

Dumnezeu este veșnic, fără început și fără sfârșit, dând acest atribut al veșniciei și sufletelor create de El. „Eu sunt Alfa și Omega,, (începutul și sfârșitul) (Apocalipsă 1,8). În El nu este mutare sau umbră de schimbare (Iacob 1,17).

Dumnezeu este Atotputernic. Poate face tot ceea ce depinde de voia Sa. La oameni voința este mai mare decât puterea, pe când la Dumnezeu puterea și voința sunt într-o perfectă armonie. Capodopera atotputerniciei dumnezeiești este însăși creația: „ A zis și s-a făcut , a poruncit și s-a zidit,, (Ps.32,9) iar Sf. Augustin spune: „Dumnezeu este Dumnezeu prin puterea Lui,, Minunile sunt iarăși expresia atotputerniciei lui Dumnezeu.

Dumnezeu este Atotștiutor. El cunoaște desăvârșit tot ceea ce a existat, tot ce există și ce ar putea exista. El cunoaște și gândurile și simțămintele noastre. Nimic din univers nu se poate petrece fără știrea Creatorului.

Dumnezeu este Atotînțelept. Psalmistul zice " Cât s-au mărit lucrurile Tale, Doamne, toate cu înțelepciune le-ai făcut" (Ps.103).

Dumnezeu este Atotsfânt. Dumnezeu este nu numai sfânt ci și izvor al sfințeniei. " Sfânt, Sfânt, Sfânt este domnul Savaot" , cântă îngerii în cer. Pe Pământ sfânt este acela care și-a pus voința sa în deplin acord cu voința lui Dumnezeu cel Sfânt.

Dumnezeu este Atodrept, iar dreptatea divină nu numai că pedepsește ci și răsplătește. Dumnezeu este judecătorul nemitarnic, cum îl numește Scriptura, care răsplătește fiecaruia după faptele sale. Psalmistul zice : " Dumnezeu este judecător drept și tare ", iar Mântuitorul spune despre Sine "că va veni Fiul Omului într-o zi, întru mărirea Tatălui, cu îngerii Săi și va răsplăti fiecaruia după faptele sale" (Mt.16,27).

Iubirea dumnezeiască este împărțășirea către creaturi a unora din bunurile cele mai de preț. Cel dintâi bun dăruit de Părintele ceresc, prin iubirea Sa nemărginită a fost însăși aducerea la existență, prin creație. Alt bun neprețuit a fost învățătura dumnezeiască. Expresia cea mai înaltă a iubirii divine este Jertfa Fiului lui Dumnezeu. "Cel ce nu iubeste, n-a cunoscut pe Dumnezeu, căci Dumnezeu este iubire", (In. I 4,8). Providența divină, este altă manifestare a iubirii lui Dumnezeu.

Se pune fireasca întrebare: religia este în contradicție cu știința? Nicidecum! Știința se definește ca fiind totalitatea cunoștințelor umane câștigate prin cercetare, iar credința este totalitatea cunoștințelor câștigate prin revelație, adică prin descoperirea lui Dumnezeu. Ele au domenii diferite, dar nu contradictorii. Când cineva spune că știința este contrară credinței, se înșală din ignoranță sau vrea să inducă în eroare!

Pentru a arăta cât de falsă este afirmația că știința se opune credinței, cităm mai jos câteva nume de savanți credincioși, chiar dacă au fost de religii diferite, dar au crezut în existența lui Dumnezeu și în nemurirea sufletului.

Nicolaus Copernicus (1473-1543) astronom, primul care susține că Pământul se învârte în jurul Soarelui și nu invers. El lasă să se scrie pe mormântul său : " Eu nu cer

harul ce l-a primit Sf.Pavel, nici favoarea de care s-a bucurat Sf.Petru, ci implor numai pe aceea care i-a fost acordată tâlharului din dreapta!”.

Johannes Kepler(1571-1650) spune: "Adevărul științific constă în descoperirea Creatorului”.

Isaac Newton (1643-1727) matematician, fizician, astronom și filozof britanic care a descoperit legile atracției universului, întrebat fiind cum constați existența lui Dumnezeu? El arată cerul înstelat zicând : "Iată, acolo sus ... ”.

Albert Einstein (1879-1955) cel mai mare fizician al secolului zicea: "Orice om de știință serios trebuie să încerce un sentiment religios, neputând să-și imagineze că armonia pe care o descoperă s-a putut face de la sine”.

Paul Sabatier (1854-1941) chimist francez cu premiul Nobel zicea: "Cred că este irațional să opui religia științei, pentru ca fiecare trebuie să rămână în domenii distincte. Cei care o fac, dovedesc că nu cunosc sau una sau alta din aceste discipline”.

Am prezentat până acum dovezi ale existenței lui Dumnezeu precum și însușirile lui Dumnezeu urmând în numărul următor să-l prezentăm pe Dumnezeu în Sf.Treime precum și învățătura despre creație.

Pr.Țurcaș Gheorghe
Vicar foraneu al Silvaniei

TEOLOGIE

Interviu cu arhiepiscopul Rino Fisichella

La Întâlnirea episcopilor catolici de rit oriental, de la Oradea, a sosit special de la Vatican arhiepiscopul Rino Fisichella, președintele Consiliului Pontifical pentru Noua Evanghelizare. Într-un interviu pentru Radio Maria România, președintele dicasterului vatican a vorbit despre contribuția catolicilor răsăriteni la realizarea noii evanghelizări și resursele pe care Biserica le poate folosi în acest efort de transmiterea cuvântului lui Dumnezeu în contextul lumii moderne.

Care credeți că este contribuția specifică a Bisericilor Orientale la realizarea vastei opere a noii evanghelizări?

Eu cred că, Bisericile Greco-Catolice trebuie să contribuie cu vasta lor bogăție a martirajului, acumulată în ultimele decenii. Nu putem să uităm că acestea sunt bisericile care au trăit, în aceste ultime decenii, sub o dominație comunistă, care nu doar că a îndepărtat din om prezența lui Dumnezeu, ci a persecutat în mod particular aceste biserici. Prin urmare, este importantă mărturia acestor biserici de a fi continuat să transmită credința din generație în generație.

Apoi, Bisericile Greco-Catolice au aceea importantă tradiție a patrimoniului liturgic și catehetic. Liturgia și cateheza formează un ansamblu foarte prețios pentru noua evanghelizare. Prezența bisericilor orientale este, nu doar o bogăție, care contribuie la patrimoniul bisericilor latine, ci este și o necesitate, pentru noi, de neînlocuit.

Consiliul Pontifical pentru Noua Evanghelizare, al cărui președinte sunteți, a stabilit care vor fi instrumentele și mijloacele prin care se va realiza noua evanghelizare?

Noi lucram și avem diverse expresii care vor fi puse în act. Înainte de toate, de exemplu, vom avea începând cu următorul post pascal, în 12 metropole europene misiunea „Metropoli”.

Sunt, apoi, alte realități. Am avut o întâlnire la Roma în 15-16 Octombrie, la care au participat și episcopii greco-catolici, în cadrul căreia i-am prezentat Sfântului Părinte pe noii evanghelizatori. A fost un moment important de cunoaștere și creștere comune. După aceea, trebuie să așteptăm și Sinodul Episcopilor din Octombrie 2012. După acest Sinod, cu siguranță vor fi și inițiative, dar acestea nu ne împiedică să ne mișcăm pentru a verifica anumite situații particulare. Mă gândesc aici, de exemplu, la necesitatea unei noi evanghelizări în sanctuare. Se impune exigența de a da pelerinajului o semnificație proprie; să nu uităm că sunt milioane de credincioși care vizitează sanctuarele în întreaga lume. Această realitate este pentru noi o posibilitate de evanghelizare foarte importantă. Apoi, vom avea contact cu mass-media pentru că suntem convinși că noua evanghelizare se face și prin mijloacele de comunicare care formează o nouă cultură care își face simțită prezența.

Care sunt domeniile de activitate?

Despre două dintre ele am vorbit deja, acela al comunicațiilor și acela al pelerinajelor la sanctuare. Nu putem să uităm referitor și la tema pe care o tratăm, aici, la Oradea, de fenomenul emigrației. Noi avem milioane de credincioși catolici care emigrează dintr-o țară în alta. Emigrația este un aspect foarte important al noii evanghelizări. Trebuie să facem, astfel încât, imigranții să nu devină pasivi în fața iluziilor pe care societatea contemporană, în special, în Occident le propune, pentru că sunt modele efemere, modele goale. Apare riscul ca ei să-și piardă identitatea. Pentru ca să mențină via identitatea și să o transmită și copiilor lor trebuie să fie întreținută via exigența unui profund sens de apartenență la comunitatea originară. O plantă nu poate crește fără rădăcini. Deci noua evanghelizare care face parte din misiunea bisericii nu poate exista fără acele rădăcini care sunt determinate pentru aceste biserici. Trebuie să amintim și marea activitate pe care o au mișcările în Biserică, mișcările vechi și cele noi, care au participat mult împreună cu papa Ioan Paul al doilea la o nouă evanghelizare.

Care este modul cel mai convingător de a duce oamenilor mesajul lui Cristos?

Din punctul meu de vedere, modul cel mai convingător este stilul nostru de viață. Noi suntem chemați să trăim conform evangheliei și să dăm mărturia credinței, aceea de a fi discipoli ai lui Isus Cristos. Apoi, nu trebuie să ne fie frică să anuțăm evanghelia. Aceasta este o veste bună, nu este o veste urâtă sau o veste rea, ci dimpotrivă este o veste bună pe care omul de astăzi, în special tinerii, o așteaptă. Trebuie doar să fim capabili să folosim limbajul lor, să fim capabili să ne înseăm chiar și în lumea lor pentru a o înțelege structura, modul lor de gândire, pentru a înțelege care sunt dificultățile pe care le simt în fața viitorului și aceasta ne permite să ne apropiem de teme și de ambiente care sunt foarte importante. Mă gândesc aici, la tema afectivității, a iubirii, mă gândesc la tema viitorului, a locului de muncă, întemeierea unei familii, transmiterea valorilor în care ei cred. Mai este un lucru important, noi trebuie să fim capabili astăzi să dăm un răspuns la întrebarea cu privire la sensul vieții. Omul de astăzi la fel ca în trecut își pun întrebarea: de ce dureerea, suferința, de ce moartea, dacă există o viață după aceasta. Iată, acestea sunt întrebările care așteaptă răspuns. Noi, noii evangheliatori trebuie să provocăm apariția acestor întrebări pentru că avem răspunsul definitiv, care nu provine de la noi, provine din Evanghelie, din revelația dată de Cristos, Fiul lui Dumnezeu. Noi putem, după 2000 de ani să dăm un răspuns nou și convingător.

Nu vă fie frică de viitor, fiți mereu fideli credinței și identității voastre și păstrați în inima voastră convingerea că fără Dumnezeu, fără revelația lui Isus Cristos și fără credința obedientă a Fecioarei nu putem fi ființe umane.

Interviu realizat de **Laura Chirilă**, redactor Radio Maria România

MEMORIA ACTIVĂ

Protopopul Traian Trufașiu (1882 – 1931) - personalitate sălăjeană marcantă -

S-a născut pe data de 17 martie 1882, în localitatea Giorocuta, care facea parte din Sălajul istoric, iar acum este la județul Satu Mare. A absolvit studiile teologice la Blaj (după alții la Gherla), în anul 1905, după care a fost profesor de limba română la preparandia din Gherla, în perioada 1905-1909, când a fost hirotonit preot în localitatea Drighiu, județul Sălaj. Aceasta parohie mai avea în componență filiile Nușfalău și Aleuș. Activitatea sa în această parohie a fost una prodigioasă, în special în domeniul învățământului, preoții fiind în acea perioadă și directori ai școlilor confesionale. Deși a stat la Drighiu doar 5 ani el a reușit să construiască două edificii școlare noi, la Drighiu și la Aleuș. Aceste școli au fost construite după modelul celor de stat și în aceste condiții nu au putut fi invocate motive de desființare a lor de către autoritățile maghiare sau de trecere a lor la stat, unde limba de predare era maghiara, pe când la școlile confesionale greco-catolice se predă în limba română.

Pentru activitatea sa deosebită în domeniul învățământului primar a fost numit în funcția de inspector al școlilor confesionale din zona văii Barcăului și munților Plopiș.

Traian Trufașiu participa, de asemenea, la toate acțiunile culturale și naționale ale epocii, cum au fost adunările generale ale Astei de la Șimleu din anul 1908 sau cea de la Blaj din anul 1911. Era considerat a fi unul dintre cei mai buni oratori bisericești din Sălaj.

În anul 1914 Zalăul a devenit parohie. Până atunci nu a existat biserică românească în Zalău, ci cultul greco-catolic de aici aparținea de parohia din Ortelec.

Primul preot al parohiei din Zalău a fost Traian Trufașiu. La instalarea lui la Zalău, pe data de 23 iulie 1914, au luat parte și intelectualitatea sălăjeană, în special cea din zona Zalăului, adică *"tot ce aveam mai de seama din punct de vedere național, tocmai pentru a scoate în evidență importanța acestui act"*.

Preotului Trufașiu i se asigura un salariu de 800 de coroane, sumă repartizată pe credincioșii din Zalău. Era însă un salariu foarte mic pentru un preot care slujea în capitala județului, iar credincioșii doreau ca acestă să fie *"o persoană reprezentativă din toate punctele de vedere"*, adică și financiar. Din această situație materială grea, preotul Trufașiu a fost scos de către banca "Silvania", *"mare binefăcătoare a Sălajului nostru"*, care l-a numit ca și funcționar la filiala ei din Zalău, dându-i o remunerație bună pentru a-și asigura existența.

Au urmat anii tulburi ai războiului mondial, dar la sfârșitul acestuia românii vor reuși să se unească într-un singur stat. Traian Trufașiu participa și el, pe data de 11 noiembrie 1918 la înființarea Consiliului Național Român comitatens, fiind ales în funcția de secretar al acestui organism politic românesc. Este ales, apoi, ca deputat în cercul electoral al Zalăului, calitate în care participa la Marea Adunare Națională de la Alba Iulia. Așadar, a făcut parte din cei 1 228 de delegați care au semnat Unirea Transilvaniei cu România. A doua zi, pe data de 2 decembrie 1918, a fost ales în Marele Sfat Național al Transilvaniei, adică primul parlament provizoriu al românilor transilvaneni.

Activitatea politică și pe plan religios după 1918.

Și după realizarea Marii Uniri, preotul Traian Trufașiu s-a implicat în viața politică, culturală și religioasă a Sălajului, până la dispariția sa prematură, în anul 1931.

Gheorghe Pop de Oarța primul prefect român al Sălajului, după 1918, l-a numit pe preotul Trufașiu în funcția de secretar al Prefecturii. În această calitate edita și "Gazeta oficială a județului Sălaj", fiind redactorul ei. De asemenea, el a mai îndeplinit și funcțiile de membru al Comisiei județene pentru aplicarea reformei agrare din 1921, membru al comitetului de directori al băncilor "Silvania" din Șimleu și al Băncii Populare din Zalău.

În anul 1922 parohia Zalău devine sediu protopopesc, iar Traian Trufașiu protopop tractual. El poate fi considerat și unul dintre ctitorii Catedralei greco-catolice din Zalău. Pornind de la suma de 150.000 de lei, fondul pentru construirea acestei biserici, prin eforturile susținute ale protopopului Trufașiu a ajuns în primăvara anului 1930, când se începe construcția bisericii la suma de 3,5 milioane lei

La data de 28 august 1930, în urma noii arendări a eparhiilor, parohia Zalău trece la eparhia Oradea, înființându-se un nou district protopopesc al Zalăului, iar Traian Trufașiu este înaintat la gradul de arhidiacon protopopesc.

Traian Trufașiu s-a implicat activ și în viața politică, fiind unul dintre liderii marcantți ai organizației Partidului Național Român din Sălaj, partid care din anul 1926, prin fuziunea cu Partidul Țărănesc, a luat titulatura de Partidul Național Țărănesc.

Pe data de 24 aprilie 1920, are loc, la Alba Iulia, Congresul Partidului Național Român. Organizația județeană a P.N.R. din Sălaj a convocat o adunare generală, care a avut loc pe data de 18 aprilie 1920, la Șimleu Silvaniei. A fost și o serbare populară, deoarece, cu o zi înainte se împlinise un an de la intrarea armatei române eliberatoare în acest oraș. După serbare membrii P.N.R. s-au întrunit în ședință. Scopul ei principal a fost acela de ai alege pe cei 5 delegați care urmau să participe la Congresul P.N.R. de la Alba Iulia. La propunerea lui Victor Deleu au fost aleși ca delegați ai partidului la Congresul de la Alba Iulia următorii: Dr. Gheorghe Pop, fost prefect de Sălaj, Ioan Nossa, preot, Teofil Dragomir, mare proprietar, Ioan Coste, preot și Dr. Iuliu Mureșan, avocat. Ca supleanți au fost aleși protopopul Grațian Flonta, preoții Traian Trufașiu și George Maior.

Congresul P.N.R. a adoptat un proiect de rezoluție și s-au ales organele de conducere. Iuliu Maniu a fost reales în funcția de președinte, la propunerea doctorului Coltor, care a fost primită cu aplauze indelungi și ovații entuziaste. A fost aleasă și o comisie de 40 de persoane care să examineze situația politică din țară și să formuleze proiectul de rezoluție al congresului. Între aceștia au fost aleși și fruntașii politici sălăjeni Traian Trufaș și Gheorghe Pop de Oarța.

În luptele politice din perioada în care P.N.R. s-a aflat în opoziție, organizația din Sălaj a fost alături de liderul partidului, Iuliu Maniu. Pe data de 30 martie 1923 îi trimitea o telegrama, de susținere semnată de către 40 de fruntași politici ai P.N.R. Sălaj. Printre aceștia s-a aflat și protopopul Traian Traufașiu.

Pe data de 10 august 1926 are loc ședința de constituire a primului Consiliu Județean din Sălaj, în localul Prefecturii de atunci (sediul actualei Primării a municipiului Zalău). În conformitate cu articolul 108 al legii de unificare administrativă, amintită mai sus, toți consilierii prezenți au depus jurământul prescris la acest articol. Printre ei se găsea și Traian Trufașiu.

Conform următorului articol, 109, al legii s-a trecut la alegerea structurilor de conducere pentru o perioadă de 4 ani. În funcția de președinte al Consiliului Județean a fost ales, prin vot secret, Gheorghe Pop de Oarța. Tot prin vot secret, în conformitate cu articolul 110 al legii amintite, au fost alese și comisiile de specialitate după cum urmează: 1) Comisia administrativă, financiară și de control; 2) Comisia de lucrări publice; 3) Comisia economică; 4) Comisia cultelor și învățământului și 5) Comisia sanitară și de asistență socială. Fiecare comisie avea câte un raportor, un supleant și 4-5 membrii. Traian Trufașiu a fost ales ca raportor la comisia sanitară și de asistență socială și ca membru în comisia cultelor și învățământului.

La alegerile parlamentare din anul 1927 din partea P.N.Ț. Sălaj au candidat, pentru mandatul de senator protopopul Traian Trufașiu și Alexandru Aciu.

La alegerile pentru Adunarea Deputaților din data de 7 iulie 1927, în Sălaj, P.N.Ț. a obținut un număr de 27.782 de voturi, ceea ce reprezenta 50,04 %. P.N.L. a obținut doar 10.484 de voturi, ceea ce reprezenta 18,92 % din numărul total de voturi.

În urma acestei victorii zdrobitoare organizația P.N.Ț. Sălaj a obținut un număr de 3 mandate de deputați. În ordinea de pe lista ei au fost Iuliu Maniu, Victor Deleu și Gavril Osianu. Dar Iuliu Maniu a câștigat un mandat de deputat și în județul Alba. A optat pentru acesta și i-a lăsat locul la Sălaj următorului candidat de pe listă, preotul Aurel Ghilea.

La Senat lista senatorilor Aciu și Trufașiu a intrunit 16.357 voturi și a ieșit învingătoare, față de numai 3.181 de voturi cât a obținut lista liberalilor. Așadar, Al. Aciu și Traian Trufașiu erau noii senatori de Sălaj. La fel și la alegerile de senatori a consiliilor a câștigat lista P.N.Ț.

În toamna anului 1927, conducerea P.N.Ț. a luat hotărârea să se înceapă în întreaga țară o vastă campanie de răsturnare a guvernului liberal, apelându-se și la sprijinul tuturor categoriilor sociale. În acest scop s-a anunțat organizarea primului Congres General al partidului, pe data de 20 noiembrie, la Alba Iulia, oraș care reprezenta simbolul reîntregirii neamului românesc. Acest congres era conceput și ca o mare întrunire de opoziție față de guvernul liberal și la el urmau să participe un număr foarte mare de cetățeni.

Pregătirile pentru a participa la Congresul de la Alba Iulia încep și în județul Sălaj. Pe data de 7 noiembrie 1927, prefectul județului, Ioan Ossian trimitea o telegrama Ministrului de Interne, în care îl înștiințează de faptul că pe data de 5 noiembrie a avut loc o întrunire a conducătorilor organizației P.N.Ț., la Zalău, în casa protopopului Traian Trufaș, senator al acestui partid.

Congresul P.N.Ț. a fost interzis de către guvernul Brătianu, dar el a avut loc, totuși, pe data de 6 mai 1928 și la el a participat și Traian Trufașiu, alături de o numeroasă delegație sălăjeana de aproximativ 250 de persoane.

Evident că guvernul liberal a încercat să minimalizeze importanța acestei mari adunări, dar ea a fost cea mai mare adunare populară și acțiune politică de acest fel organizată de un partid politic, la ea participând aproximativ 100.000 de persoane din întreaga țară.

Traian Trufașiu candidează din nou pentru un mandat de senator și la alegerile parlamentare din decembrie 1928. Erau primele alegeri organizate de către P.N.Ț., care ajunsese la guvernare, și de aceea s-a acordat o atenție deosebită bunei desfășurări și a corectitudinii acestora.

Și în județul Sălaj, alegerile au fost câștigate detașat de către P.N.Ț. La Senat votau doar persoanele peste 40 de ani. Din cele 29.350 de voturi valabile, lista P.N.Ț. a obținut 19.184 de voturi, cea maghiară 9.722 și cea liberală 444 voturi. Astfel, în urma acestei victorii zdrobitoare a listei P.N.Ț. au primit mandatul de senatori Gheorghe Pop de Oarța și Traian Trufașiu.

În urma acestor alegeri organizația P.N.Ț. din Sălaj trimitea în Parlamentul României 5 deputați și 3 senatori (unul din partea consiliilor comunale). Era cea mai strălucită victorie a acestui partid în județul nostru.

Pentru meritele sale deosebite, protopopul Traian Trufașiu a fost decorat cu medaliile "Răsplata muncii pentru Biserică", clasa I, iar ca om politic, pentru serviciile aduse neamului românesc a fost decorat cu medalia "Coroana României" în grad de comandor.

Din păcate, pe data de 17 noiembrie 1931, pe când se afla în parohia din Cizer pentru introducerea noului preot, Emil Lobonțiu, Traian Trufașiu moare, în urma unui atac de cord, la vârsta de numai 49 de ani.

A fost regretat de către întreg Sălajul, care l-a condus pe ultimul drum. În mormântarea lui a avut loc, pe data de 19 noiembrie, la biserica greco-catolică din Șimleu, după care osemintele lui au fost transportate și așezate în cavoul familial din Giorocuta. În localitățile Măierیște, Bobota și Supurul de Sus cortegiul funerar a fost întâmpinat de către protopopii Emil Ostate, Valentin Coposu, și preotul Deac.

În concluzie, se poate spune că și Traian Trufașiu face parte din galeria marilor personalități sălăjene. Prin munca și constiințiozitatea sa, în toate funcțiile importante pe care le-a avut, și-a adus și el aportul la realizarea Marii Uniri din 1918 și la consolidarea acesteia, în anii care au urmat, până la dispariția lui prematură din aceasta lume.

Bibliografie:

1. Aurel Ghilea, Istoricul parohiei greco-catolice unită din orașul Zalău, 1934
2. Colecția ziarului Gazeta de Duminecă, pe anii 1925-1931
3. Colecția Gazeta oficială a județului Sălaj, pe anii 1919-1931
4. Marin Pop, Viața politică în nord-vestul României (1869-1948). Partidul Național Român și Național-Țărănesc din Sălaj, Editurile Argonaut și Porolissum, 2007

Dr. Marin POP

MEMORIA ACTIVĂ**Relatări despre preotul Simion Man**

Soțul meu, după sfințirea lui ca preot Greco-catolic în 1936, a funcționat neîntrerupt pe parohia din Bădăcin, ju. Sălaj. În fiecare duminică și sărbătoare oficia în capela familiei Maniu și apoi serviciile religioase se desfășurau în biserica din localitate.

Când s-a cedat Ardealul de Nord, Iuliu Maniu l-a sfătuit să rămână alături de credincioșii lui, deci să nu se refugieze.

La scurt timp după ce autoritățile maghiare au preluat zona, la 8 septembrie 1940, în dimineața zilei, a fost ridicat de jandarmi (cei cu pene de cocoș). Concomitent au mai fost arestați preotul Liviu Pop din Sici și comerciantul Samuel din Șimleu Silvaniei.

La Șimleu a fost acuzat că ar fi otrăvit fântânile din Bădăcin, atentând la trupele "eliberatoare". S-a înscenat un proces și tribunalul military din Zalău l-a condamnat la moarte prin spânzurătoare. În timpul procesului, m-am prezentat la notarul maghiar din Pericei, comună de care aparținea Bădăcinul, pentru a-mi elibera o adeverință din care să rezulte că locuitorii din sat se alimentează cu apă din fântâna "Cioroi", și în acea perioadă nicio persoană sau animal nu a murit. A refuzat să-mi elibereze un astfel de document. Era absurd ca preotul paroh să-și expună credincioșii riscului de a fi omorâți.

Întrucât între timp cumnata Elenuța s-a refugiat în România, anunțându-l pe Iuliu Maniu despre cele întâmplate, autoritățile din țară, ca măsură de represalii, l-au arestat pe preotul reformat din Aiud. De asemenea au anunțat pe ocupanții vremelnici, ce se va întâmpla cu ostatecul din Aiud dacă soțul meu va fi executat. În urma acestor măsuri, preotul Simion Man a fost pus în libertate. Acest lucru s-a realizat la 19 septembrie 1940, dar ce zile de coșmar am trăit până atunci...

După 23 august 1944 a fost arestat a doua oară de autoritățile militare, dar pentru o scurtă perioadă.

Chinul cel mare și îndelungat a început cu 1948, când s-a interzis Biserica Greco-Catolică. Soțul meu a murit neînpăcat că n-a putut să revină în biserica în care a oficiat cu devotement timp de 12 ani, într-o perioadă atât de frământată pentru destinul țării.

Despre preotul Simion Man s-a mai scris în "Vatra", "Ziua" și în "Cartea Șimleului" de Vasile Vetișan. Vă mai ofer și câteva repere biografice: s-a născut la 10 mai 1910 în Bădăcin, într-o familie cu 10 copii, fiind înrudit cu Simion Bărnuțiu și cu Iuliu Maniu, și a trecut în eternitate la 27 aprilie 1999 la Baia-Mare. Ca o recunoaștere a meritelor avute în rezistența greco-catolică a fost numit canonic onorar. Părintele Man rămâne în amintirea celor care l-au cunoscut ca o figură luminoasă ce merită a fi cunoscută de generațiile viitoare.

Marioara Man

SINAXAR

Neprihănită Zămislire

Neprihănită Zămislire a Fecioarei Maria nu este o sărbătoare anume ci este legată de celelalte sărbători dedicate Mariei din cursul anului. Dar este de menționat faptul că dintre toate creaturile Maria este cea care a trăit cel mai mult sub harul divin începând chiar de la zămislirea ei în pântecele mamei sale, Ana. Întreaga viață a Mariei a fost un consimțământ perfect la toate lucrările Spiritului Sfânt în ea.

Neprihănită Zămislire sau Imaculata Concepție este o dogmă de credință a mariologiei catolice proclamată prin Constituția dogmatică „*Ineffabilis Deus*” de către Papa Pius IX la data de 8.12.1854: „*Este un adevăr de credință revelat de Dumnezeu că, încă din prima clipă a zămislirii sale, Maria a fost ferită printr-un har special de orice pată a păcatului strămoșesc în vederea meritelor lui Cristos*”. Această dogmă a fost confirmată prin arătarea Sfintei Fecioare în localitatea Lourdes la grotă de la Massabille situată la poalele Munților Pirinei din Franța. Sf. Fecioară se arată de 17 ori fetiței de 14 ani, Bernadette Soubirous. La arătarea din 25.03.1858 fetița o întreabă cine este ea. La această întrebare Maria răspunde: „*Je suis l’Immaculee Conception*”, adică „Eu sunt Imaculata Concepție”.

Dar neînțelegând ce înseamnă această expresie fetița a dat fuga la preotul din sat strigând: „Eu sunt Imaculata Concepție”. Preotul nedumerit o întreabă „Cum adică tu ești Imaculata Concepție?”. „Nu părinte, nu eu, ci Doamna! Am repetat mereu, pe drum, ca să nu uit”.

Zămislirea Mariei nu este fără sămânță sau fără însoțire. Ea este un mister care are la bază trei fapte deosebite:

a - îngerul vestește pe Ioachim că va zămisli pe dumnezeiasca Copilă în pântece sterp al soției sale, Ana;

b - Dumnezeu ferește pe aleasa copilă de orice pată a păcatului chiar și de cel strămoșesc;

c - șarpele, care înfierează pe fiecare nou născut cu stigmatele necurăteniei și ale blestemului prin care el își creează acces spre inima oamenilor pentru a-i putea ispiti, de data aceasta, este legat de către puterea dumnezeiască, biruit și cu capul sfărâmat de călcâiul femeii concepută ca a doua Evă. Acest privilegiu unic i-a fost acordat Mariei de către Dumnezeu în vederea nașterii Domnului Isus Cristos a cărui demnitate divină era incompatibilă cu sălășluirea Sa într-un trup aflat sub robia păcatului strămoșesc.

Însă pe altarul Crucii, Isus și-a jertfit Trupul și Sângele. Lemnul crucii este sfințit, iar crucea devine astfel, adevărată armă împotriva necuratului. Dar dacă Isus, cu trupul Său și cu sângele Său a sfințit lemnul uscat și fără viață al crucii, atunci, cu atât mai mult, a sfințit și trupul celei care L-a purtat în pântece, trupul Mariei devenită ea însăși mamă.

Să cerem ajutor Mariei cu cuvintele: „*Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuiește-ne pe noi*”, nu numai „*roagă-te pentru noi*”, cum ne adresăm sfinților.

Forța Mariei derivă din neprihănire, din dragoste, din smerenie, din blândețe, și din încredere și fermitate în acțiune, ea fiind mereu alături de iubitul său Fiul, Isus. Marie, Fecioara ascultării și mama umilinței, veghează pașii întregului nostru popor român!

Măgerușan Ioan

AMVON

Biserica, lăcaș de închinare **Mt. 21, 12-14,17-20**

Isus, intrând în Ierusalim, merge direct la Templu, locul sacru, care amintește de prezența lui Dumnezeu în mijlocul oamenilor. Activitatea de vânzare-cumpărare a animalelor pentru sacrificiu precum și schimbarea banilor era autorizată de responsabilii Templului. Aceasta se putea desfășura doar în interiorul curții, loc în care intrau și păgânii, care în timpul Paștilor era foarte aglomerată. Pelerinii veniți din toate părțile înconjurătoare aduceau cu ei tot felul de bani străini, pe care trebuiau să-i schimbe în monede iudaice, deoarece Templul nu primea bani străini. După ce îi alungă pe vânzători din Templu, Isus își justifică acțiunea prin două texte profetice Is. 56,7 și Ier. 7,11 care preanunță reînnoirea cultului în Templu. Iudeii au făcut din Templu loc de comerț și au reușit să-l transforme în „*peșteră de tâlhari*”. Isus, prin alungarea vânzătorilor face trimitere la tradiția profetică, care în opoziție cu un cult formalist, vrea să redea funcția originală a Templului, care este aceea de casă de rugăciune.

Cu toate că noi ne putem ruga peste tot, Dumnezeu a rânduit oamenilor și un loc de rugăciune. Acesta este Templul sau Biserica, despre care Mântuitorul spune: „*Casa Mea casă de rugăciune se va chema, pentru toate neamurile*” (Marcu 11, 17).

În toate timpurile și la toate popoarele au existat anumite locuri în care credincioșii și-au manifestat credința în divinitate și au adus jertfe, cerând ajutorul divin. În Sfânta Scriptură, biserica este numită în mai multe feluri: „*Casa lui Dumnezeu*” (Mt. 12,4) pentru că nicăieri nu se simte prezența lui Dumnezeu mai aproape de noi decât aici. Se mai numește „*locaș sfânt*” (Ieș. 25,8), fiindcă prin biserică, prin rugăciunile și tainele ce se săvârșesc în ea, lucrează Spiritul Sfânt, la sfințirea lumii. Este apoi numită „*Casă de rugăciune*” (Mt. 21,13); „*Noul Ierusalim*” (Apoc. 21,2); „*Cortul lui Dumnezeu*” (Apoc. 21,3); „*Templul cel sfânt*” și „*Cetatea lui Dumnezeu pe pământ*” (Ps. 86,2). Toate aceste denumiri ne arată însemnătatea bisericii și menirea ei.

Dumnezeu a poruncit lui Moise să construiască un locaș sfânt în care să locuiască: „*Să-mi faci locaș sfânt și voi locui în mijlocul vostru*” (Ies. 25,8). Moise a făcut cortul sfânt ca să împlinească porunca lui Dumnezeu.

David și Solomon au primit și ei îndemn de la Dumnezeu să zidească templul cel sfânt, în care să se preamărească Dumnezeu, Cel ce i-a scăpat pe evrei din robie.

Mântuitorul Isus a socotit templul loc de închinare. La vârsta de 12 ani a fost dus la templu unde a rămas după plecarea părinților. Iar când s-au întors din drum și l-au aflat în templu acesta le spus: *„Oare nu știți că în cele ale Tatălui Meu trebuie să fiu?”* (Lc. 2,49).

Biserica-zidire sau clădire este, în felul ei, o imagine a Bisericii ale cărei *„pietre vii”* suntem noi. Consacrată lui Dumnezeu, ca și poporul celor botezați, ea îi aparține. Această clădire, ieșită din creativitatea unui popor credincios și locuită de Trupul lui Cristos, exprimă un mister pe care ce-i credincioși îl înțeleg. Într-adevăr poporul însuși constiuie adevăratul „Templu al Spiritului Sfânt”: acest Popor, mereu adunat de Dumnezeu pentru a-i asculta Cuvântul și a-i aduce mulțumire în Euharistie, este trimis în lume ca să fie în ea semn al prezenței divine. Astfel clădirea bisericii este semn al prezenței lui Dumnezeu în satul nostru, în orașul nostru.

„Dacă doi dintre voi se vor învoi pe pământ în privința unui lucru pe care îl vor cere, spune Domnul, se va da lor de către Tatăl Meu, Care este în ceruri. Că unde sunt doi dau trei, adunați în numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor” (Matei 18, 19-20). Apostolii și primii creștini, după modelul Mântuitorului, s-au rugat mai întâi în templu și în sinagogile iudeilor. Mai târziu, când iudeii îi urau și îi persecutau, ei și-au făcut lăcașuri proprii de închinare. Iar când creștinismul a ieșit din focul persecuțiilor au început să se construiască biserici în locul catacombelor.

Biserica este deci, locul în care se propovăduiește Evanghelia, unde ne rugăm lui Dumnezeu, un loc rânduit de Mântuitorul Isus Cristos pentru ca în el să se săvârșească jertfa cea de taină. În Biserică este, așadar, prezent Cristos sub forma pâinii și a vinului, aici se perpetuează jertfa de pe Golgota. Aici Cristos coboară pe altar și se dăruiește celor prezenți.

Biserica este locul nașterii noastre spirituale prin Taina Botezului, al luminării și al pregătirii noastre pentru viața veșnică. Aici simțim iubirea caldă a Părintelui ceresc, mângâiere, îmbărbătare, curaj, liniște și pace.

Biserica își ține porțile larg deschise pentru toți aceia care cercetează, care caută, care întreabă, care se zbat în nesiguranță

De aceea, biserica este: locul credinței în puterea celui înviat; locul eliberării totale, de boală și păcat; locul dezvoltării spirituale.

Biserica este locul unde neîncetat se aduce jertfă, neîncetat se fac rugăciuni spre mărirea lui Dumnezeu și mântuirea sufletelor. Biserica este locul în care păstorul cu turma sa cere de la Dumnezeu iertarea păcatelor, buna liniște a aerului, înmulțirea roadelor pământului, timpuri de pace, ajutor călătorilor, însănătoșirea bolnavilor, răsplătirea binefăcătorilor, întoarcerea celor rătăciți, înger de pace vieții noastre, răspuns bun la înfricoșata judecată și fericirea veșnică pentru cei răposați.

Biserica este locul în care se cere ajutorul și binecuvântarea lui Dumnezeu pentru cei căsătoriți, pentru tineri, pentru bătrâni, pentru văduve, pentru orfani, pentru toate sufletele vii și adormite.

Înălțându-se la cer, Isus le-a spus ucenicilor: *„De Ierusalim să nu vă depărtați...”* Biserica este Ierusalimul nostru, în ea ne întâlnim cu Cristos, prin ea ne împărtășim cu darurile Spiritului Sfânt, în ea sufletul este mai aproape de Creator, să nu ne îndepărtăm de ea pentru că așa cum spune psalmistul: *„O zi în curțile Tale, Doamne, mai bună este decât o mie departe de tine”* (Ps. 83,11).

Pr. Cristian Borz

LUMEA ÎN CARE TRĂIM**Sfințirea bisericii de la Cehei-Pustă, județul Sălaj**

Sute de credincioși, pe un timp frumos dar rece, au participat duminică, 9 octombrie 2011, la sfințirea Bisericii greco-catolice cu hramul „Sfinții Petru și Pavel” din Cehei-Pustă, județul Salaj.

Slujba de consacrare a fost oficiată de un sobor de 29 de preoți în frunte cu episcopul greco-catolic de Oradea, PS Virgil Bercea. A participat și părintele Florian Gui vicarul general al eparhiei, părintele Gheorghe Țurcaș vicarul foraneu

al Silvaniei, părintele Nicolae Bodea protopopul locului precum și părinții protopopi Gavril Buboi de la Oradea, Ioan Mada de la Beiuș și Valer Părau de la Zalău. Alături de credincioșii greco-catolici, a fost și comunitatea ortodoxă din Cehei în frunte cu preotul lor precum și comunitatea baptistă din localitate. A fost prezent primarul, Septimiu Țurcaș, numeroși credincioși din județ și din afara Sălajului.

Locul pe care s-a construit noua biserică a fost donat de către credinciosul Gregoriu Cherecheș în anul 2007.

În 15 aprilie 2007, Duminica Tomii, s-a făcut sfințirea locului și a pietrei de temelie de către Pr. Florian Gui, vicar general al episcopiei, Pr. Gheorghe Țurcaș pe atunci protopop al Șimleului împreună cu un sobor de 10 preoți. Lucrările la fundație au început în același an, credincioșii din comunitate contribuind cu multe ore de muncă, donații în bani sau obiecte religioase.

Pe 29 iunie 2010 de sărbătoarea Sfinților Petru și Pavel, fiind finalizată parțial, s-a început celebrarea Sfintelor Liturghii în biserică.

Pentru efortul depus în slujba credincioșilor din parohie, părintele Ardelean Mircea a primit duminică, din partea PS Virgil Bercea, crucea pectorală. Această cruce este un însemn al prețuirii activității depuse și al devotamentului față de Biserică.

În continuare a luat cuvântul pr. Mircea Adelean, care a mulțumit Bunului Dumnezeu, care și-a revarsat din plin harul peste comunitatea din Cehei-Pustă, PS Virgil pentru încrederea pe care i-a acordat-o, preoților Florian Gui –vicar gen; Gheorghe Țurcaș-vicar foraneu, Nicolae Bodea- protopop, care i-au stat alături, dar și tuturor celor care au contribuit la ridicarea și finalizarea construcției.

Carmen Pocola

LUMEA ÎN CARE TRĂIM

Profesorul Radu Deac, cetățean de onoare în Supur și vizitator al comunităților greco-catolice din zonă

Unele titluri îi onorează pe cei care le primesc, altele, în circumstanțe deosebite, aduc un plus de personalitate celor care le oferă, dată fiind legătura care se înfiripează sau se certifică, de atunci, cu recipientul titlului. Cel din urmă este și cazul onorurilor oferite duminică, 9 octombrie, profesorului Radu Deac, din Târgu Mureș, în localități din Satu Mare și Sălaj, din partea Consiliului Local Supur precum și din partea unor

comunități greco-catolice din Eparhia de Oradea.

Academicianul și profesorul Radu Deac, chirurg de chirurgie cardiovasculară la Târgu-Mureș, fondator al Institutului de Boli Cardiovasculare și Transplant din Târgu Mureș, s-a născut în Zalău, în 1940, iar rădăcinile sale se află la granița județelor Satu Mare și Sălaj. Aici, în comuna Supur, unde au trăit ambele perechi de bunici ai săi, profesorul Deac a fost invitat pentru a primi titlul de cetățean de onoare. Din referatul înaintat Consiliului local, prin care se cerea acordarea cetățeniei de onoare, întocmit de jurnalista Ramona Băluțescu, de la Oradea Press, cităm: „Profesorul Deac este cel care a realizat, în felul în care există acum, Institutul de Boli Cardiovasculare și Transplant din Târgu Mureș și a contribuit la dezvoltarea tuturor celorlalte centre din țară, inițial ca un fel de sateliți ai Bucureștiului și Târgu-Mureșului apoi, ulterior, având o viață de sine stătătoare - s-ar putea spune ca le-a dat impulsul vital și le-a pornit și lor inima.

Tot profesorul Deac este și cel care, pentru o perioadă de timp, s-a implicat efectiv în managementul medical, fiind și ministru secretar de stat în domeniu (2001-2003). Dar tot la fel de important este și că cel care, azi, e considerat a fi unul dintre cei mai mari chirurghi cardiovasculari ai României ultimelor decenii nu s-a îngrijit doar de timpul alocat sieși, de slujbaș exemplar al lui Hipocrate, ci a rupt din zilele și nopțile acordate sălii de operație pentru a fi și un bun și apreciat profesor, pregătind generațiile următoare de chirurghi cardiovasculari din țară și din remarcabilul centru din Târgu Mureș. Să nu uităm că tot el este și cel care l-a format pe chirurgul Șerban Brădișteanu, la Târgu Mureș, medic care, ulterior, după o ședere în Timișoara, unde a așezat Institutul de Boli Cardiovasculare de aici, a făcut primul transplant de inimă din România, la București, intervenție la care a participat și profesorul Radu Deac, ca, la câteva săptămâni după, să realizeze și el, la Târgu Mureș, un transplant de inimă. Ulterior profesorul Deac este cel care a realizat primul transplant de inimă din țară la copil. (...)

Trecând de transplant, o mulțime de proceduri din sala de operație cer o deosebită stăpânire, pregătire deosebită, calm, putința de a colabora eficient cu echipa - în toate acestea profesorul Deac a fondat o adevărată școală, de renume

internațional, la Târgu Mureș. Și iar: ar fi putut să se limiteze la atât: chirurg, formator, profesor, ministru. Dar mai era un vârf din cei peste de 8000 de metri ai domeniului său pe care a vrut să îl cucerească, și a făcut-o cu asupră de măsură: mai multe din valvele care s-au implantat în inimi bolnave, de-a lungul timpului, îi poartă numele, pentru că profesorul a vrut să și îmbunătățească procedurile pe care le moștenise, la rândul său, de la înaintașii săi, ajungând ceea ce s-ar chema creator în medicină, un inventator.

Pentru toate acestea și, probabil, pentru un maldăr întreg care nu și-ar putea găsi locul aici fără riscul de a transforma referatul într-un roman, profesorul Radu Deac a primit Diploma de Excelență a Colegiului Medicilor din București, Diploma de Excelență a Spitalului de Urgență București, Diploma de Excelență a Senatului Universității de Medicină și Farmacie din Târgu Mureș, Ordinul Cavalerilor Legiunii Albe – Chirurgie, Constanța, Ordinul "Steaua României" în grad de Comandor, Meritul Sanitar în grad de cavaler, Premiul Academiei Române pentru cercetare și este Fellow of The European Board of Cardiothoracic Surgery, Doctor Honoris Causa al "Universității Ovidius" din Constanța și cetățean de onoare al Municipiului Târgu Mureș. Dar cred că încă e loc în palmaresul său pentru onoruri din partea celor care îi cunosc și apreciază munca".

Adăugând la meritele profesionale ale profesorului Radu Deac faptul că s-a născut în Zalău și că bunicul său patern, Emil Deac, a fost un cunoscut și respectat protopop greco-catolic în Supuru de Sus iar celălalt bunic al său, Ioan Olteanu, a fost senator țărănist și teolog greco-catolic din Supuru de Jos, Consiliul Local Supur a acordat titlul de cetățean de onoare profesorului Radu Deac.

Dar, mai mult decât pentru primirea acestui titlu, drumul profesorului Radu Deac în localități din Satu Mare și Sălaj a fost o invitație la o întoarcere acasă, în locurile unde au trăit străbunii lui și de unde a pornit și el ca om, adăugându-se la aceasta vizitarea unor comunități greco-catolice de care profesorul Deac se află legat atât printr-o istorie personală cât și prin una mai largă, a zonei din care se trage.

Prima întâlnire a avut loc la Cluj, cu comunitatea călugărițelor baziliene, unde, după discuția cu provinciala pe România, maica Valentina Hădărău, s-a născut proiectul unei colaborări în spital cu călugărițele din acest ordin. Dimineața devreme s-a plecat spre Zalău unde profesorul a fost întâmpinat de protopopul Valer Părau, care l-a prezentat pe profesorul Deac comunității de credincioși de aici.

Prima oprire pe teritoriul comunei Supur a fost la Biserica Ortodoxă, fost greco-catolică însă neretrocedată. Protopopul ortodox de Carei, părintele Marian Crainic, anunțase vizita profesorului Radu Deac și astfel părintele paroh Bogdan Mureșan și-a așteptat oaspetele în ornate, vorbindu-i despre comunitatea pe care o păstorește de puțin timp precum și despre lucrările care au avut loc la biserică. La această vizită a participat și protopopul greco-catolic de Supur, părintele Vasile Goje, care a fost alături de oaspetele din Târgu Mureș pe toată durata șederii sale în comuna Supur.

Ceremonia prin care primarul și consilierii locali au oferit profesorului Radu Deac titlul de cetățean de onoare a avut loc la primăria din Supuru de Jos. La eveniment au fost prezenți și vicepreședintele Consiliului Județean Satu Mare, Mircea Govor, consilierul județean Ioan Viman și directorul Bibliotecii Județene Satu Mare, Mircea Ardelean. Cocheta sală de ședințe a primăriei de aici s-a umplut repede, dat fiind că localnicii, nu doar consilierii locali, au lăsat toate din mână și, deși era duminică dimineața, au venit să îl cunoască pe noul lor cetățean de onoare- un gest

ce dovedește creditul pe care îl are primarul de aici, Vasile Șteț, după cum remarcă profesorul Deac.

Invitatul a mulțumit pentru titlul primit și a vorbit despre amintirile sale legate de locurile pe care le revedea în acea zi, de oamenii dragi din trecutul său dar și de situația medicinei de azi, de realizările românești în domeniul chirurgiei cardiovasculare și de perspectivele viitoare. De asemenea, după ce aflase deja detalii despre situația economică a comunei precum și despre proiectele primarului Vasile Șteț, profesorul Radu Deac s-a oferit să mijlocească diverse apropieri care s-ar putea dovedi benefice pentru aceste locuri. La un pahar de vorbă și de tărie, după partea oficială a ceremoniei, profesorul a spus, mai în glumă, mai în serios: "Mai bine mai vin eu pe la dumneavoastră decât dumneavoastră pe la mine" - făcând referire la meseria sa de medic.

Tot la Supuru de Jos au fost vizitate Biserica Greco-Catolică, unde părintele Crișan Marius tocmai le oferea credincioșilor prezenți predica după pericopa zilei precum și Biserica Ortodoxă, unde părintele Vasile Ghițiu a prezentat oaspetelui biserica. A urmat întoarcerea în Supuru de Sus unde, în curtea bisericii, la mormântul fostului protopop greco-catolic Emil Deac, bunicul profesorului Radu Deac, s-a ținut un parastas la care au participat preoții greco-catolici ai zonei precum și vicarul foraneu de Carei, părintele Radu Filip. După parastas, profesorul Ardelean și consilierul local Govor au povestit despre oamenii și întâmplările de demult ale locului. Inedit a fost momentul când o vecină a bisericii și-a prezentat, cu lacrimi în ochi, soțul drept unul dintre pacinții operați în trecut de profesorul Radu Deac, la Târgu Mureș. Ultima vizită din zona Supurului a fost la "Castelul Francezului", o clădire de mare frumusețe, cumpărată și restaurată de către un cetățean francez.

A fost rândul Bădăcinului, după zona Supur, iar părintele Cristian Borz, preotul greco-catolic ce activează în satul lui Iuliu Maniu, a fost o gazdă desăvârșită. Tot aici profesorul Radu Deac a fost întâmpinat și de vicarul general al eparhiei orădene, părintele Florian Gui, și de protopopul de Șimleu, părintele Nicolae Bodea. În prima parte a vizitei, părintele Cristian Borz a prezentat oaspetelui biserica sa, sfințită în vara trecută, precum și istoria locului. Profesorul a fost impresionat de frumusețea icoanelor pictate pe iconostas și s-a lansat ideea că, în timp, se va vorbi despre „Madonna de la Bădăcin”. Apoi oaspeții și gazdele au coborât în subsolul bisericii pentru a se vizita muzeul de aici, care are o parte de etnografie, una în care se prezintă viața lui Iuliu Maniu și câteva obiecte legate de acesta precum și unele dintre realizările comunității pe care o păstrează părintele Cristian Borz.

O altă vizită în Bădăcin a fost la conacul lui Maniu, aflat într-o stare avansată de degradare. Aici s-a vorbit despre perspectivele de a se obține fonduri pentru reparații și despre posibilele destinații de viitor ale moșiei. Vizita de aici s-a încheiat la mormintele rudelor lui Maniu și la cenotaful cu numele său: „Aici ar fi trebuit să se odihnească Iuliu Maniu”...

A venit rândul Șimleului în programul zilei. Aici, profesorul Radu Deac a vizitat Liceul Ioan Ossian, numit așa după cel care a fost primul director de școală românească de nivel liceal din zonă, rudă a profesorului Deac, și și-a întâlnit verișoarele, descendente ale lui Ioan Ossian. Gazdă a fost directorul liceului, profesorul Vasile Groza. La această vizită precum și la momentul aniversar de după au participat și vicarul foraneu de Șimleu, părintele Gheorghe Țurcaș, primarul Septimiu Țurcaș, directorul Bibliotecii Șimleu și al Casei de Cultură de aici, Dumitru

Corbeanu, istoricul Silviu Sana de la Biblioteca din Oradea și părintele din Udine, Ioan Mărginean Cociș.

La dineul oferit de protopopul locului Nicolae Bodea în cinstea vizitei profesorului Radu Deac, acestuia i s-a înmănat o diplomă de excelență semnată de vicarul general Florian Gui, vicarul foraneu Radu Filip și vicarul foraneu Gheorghe Țurcaș, pe care scrie: „ Se acordă în semn de onoare celui care, plecat dintr-o familie greco-catolică aleasă, de la granița Sătmaului cu Sălajul, a ajuns la excelență în chirurgia cardiovasculară românească și internațională, academician profesor doctor Radu Deac, chirurg de prestigiu, inventator, șef de școală de chirurgie, fondator de institute ridicate în numele sănătății semenilor”.

Profesorul Radu Deac, atât în cadrul discursurilor rostite cât și în timpul mai multor interviuri oferite ziaristilor prezenți la întâlniri, a promis că va reveni cu plăcere în locurile și la comunitățile vizitate și că va încerca să contribuie, după puterile sale, la bunăstarea lor.

Ramona Băluțescu

LUMEA ÎN CARE TRĂIM

Comemorare la Cosniciu de Jos

Credincioșii parohiilor greco-catolice din Cosniciu de Jos și Cosniciu de Sus au avut bucuria de a se ruga, sâmbătă 29 octombrie 2011, împreună cu protopopul greco-catolic Nicolae Bodea cu preotul paroh Gavril Șandor și cu descendenții preotului greco-catolic Victor Bruchental veniți din București, Cluj Napoca și Oradea, la mormântul acestuia din cimitirul din localitatea Cosniciu de Jos.

Părintele Bruchental s-a născut în 1875, a urmat studiile teologice la Budapesta, se căsătorește cu Veturia cu care are 8 copii. A păstorit parohia din Cosnici timp de 20 de ani. Moare la 15 mai 1932 la vârsta de 56 de ani.

În 1938 s-a ridicat aici o cruce din lemn în onoarea familiei Bruchental, în jurul căreia își dorm somnul de veci părintele Bruchental, soția Veturia și fiul mai mic Ioan împreună cu soția sa Aurelia.

Anul acesta s-au împlinit 79 de ani de când părintele Victor Bruchental a plecat la Domnul, cu această ocazie nepoții au ridicat o nouă cruce (din marmură) în locul celei vechi care era foarte deteriorată.

Cei prezenți au decis că vor comemora memoria părintelui Victor Bruchental în fiecare an și se vor întâlni la mormântul acestuia la data de 29 octombrie.

Pr. Șandor Gavril

LUMEA ÎN CARE TRĂIM**Un urcuș cu final firesc**

În familia distinșilor profesori Maria și Gheorghe Robotin din Șimleu Silvaniei, la 20 august 1981 se naște copilul George-Ciprian. Copilul crește primind o educație aleasă.

În anul 1996, absolvind Școala Gimnazială din Șimleu Silvaniei cu rezultate excelente, se înscrie la Liceul „Simion Bărnuțiu” din Șimleu Silvaniei, clasa de limbi moderne.

În anul 2000, absolvind cu rezultate foarte bune liceul, se înscrie la Facultatea de Teologie secția Pastorală în cadrul Institutului Teologic Universitar din Oradea. Absolvind în 2005 cu rezultate deosebite Teologia, se înscrie la Masterat pe care-l absolvă în 2006.

În toți acești ani de școală tânărul Ciprian manifestă o preocupare deosebită pentru cunoaștere. Folosindu-și timpul liber și mijloacele de informare (cărți, presă, televizor, internet) asimilează cât mai multe cunoștințe, încât atunci când stai cu el de vorbă ți se pare că ai în față un enciclopedist. La absolvirea liceului cunoștea bine limbile: franceză, engleză, germană și italiană.

Era și firesc ca un asemenea tânăr să acceadă spre o pregătire postuniversitară. La sfârșitul anului 2006 se înscrie la Școala doctorală din cadrul Universității din Oradea, specialitatea Istorie, școală cu durata de un an.

În 2007, la absolvirea școlii doctorale, începe o ostenitoare muncă de cercetare și studiu. Începe pregătirea Lucrării de doctorat cu tema: „Episcopul orădean Demetriu Radu. Studiu monografic”, având ca profesor coordonator pe Dr. Viorel Faur, de la Universitatea din Oradea.

Fiind absolvent al Facultății și Masteratului în Teologie se hotărăște să se dedice slujirii Altarului Bisericii Greco-Catolice.

La 20 aprilie 2008 este hirotonit preot celib, iar din 21 aprilie 2008 își începe activitatea de slujitor al Sfântului Altar la biserica „Sfânta Familie” din Zalău.

Deși misiunea preoțească îl solicită să fie aproape în flux continuu reușește să-și pregătească și Lucrarea de Doctorat. La 29 octombrie 2011 un grup de prieteni ai pr. George Ciprian Robotin, de la Zalău și Șimleu, se duc la Oradea unde tânărul Ciprian, în fața unei Comisii Universitare și o sală aproape plină de asistență își susține în plen Lucrarea de Doctorat.

Invitatul principal prezent în sală este P.S. Dr. Virgil Bercea, Episcop al Oradiei. Printre cei de aici din Sălaj semnalăm prezența domnilor: Prof. Rusu Gheorghe și Maria, Dr. Liviu Gârbea, Pr. Valer Părău – protopop greco-catolic și paroh la parohia „Sfânta Familie” din Zalău, Pr. Simion Mărieș- protopop onorific, Pr. Florin Mureșan din Zalău, Pr. Gheorghe Țurcaș – vicar foraneu al Silvaniei, precum și teologii: Matei Marius, Muste Gheorghe, Mitrea Ioan, Nechita Orest și credincioasa Maria Holhoș. Am mai sesizat prezența în sală a pr. Prof. Dr. Ovidiu Horea Pop împreună cu un grup de studenți teologi greco-catolici din Oradea.

Comisia a fost formată din:

- Domnul prof. dr. Viorel Faur – coordonatorul lucrării.
- Domnul prof. Dr. Gelu Neamțu
- Domnul prof. Dr. Blaga Mihoc
- Domnul prof. Dr. Barbu Ștefănescu – președinte de comisie.

I se dă cuvântul tânărului doctorand George-Ciprian Robotin să-și prezinte lucrarea. Acesta o prezintă sistematic, concis, motivând fiecare capitol cu argumente.

Urmează o caracterizare a lucrării făcută pe rând de fiecare membru al Comisiei, începând cu coordonatorul lucrării, domnul prof. Dr. Viorel Faur.

Domnul prof. Dr. Barbu Ștefănescu, președintele Comisiei, dă citire referatului asupra lucrării, referat întocmit de prof. Dr. Cornel Sigmirean de la Târgu Mureș.

Fiecare membru al Comisiei, după ce își prezintă referatul cu observațiile necesare asupra lucrării, arată că lucrarea îndeplinește condițiile cerute în asemenea situație și propune să se acorde titlul de Doctor în Istorie.

Președintele Comisiei solicită celor din sală să pună întrebări tânărului. Se pun 3-4 întrebări, la care tânărul Ciprian răspunde fără ezitare.

Pr. Gheorghe Țurcaș – vicar foraneu al Silvaniei, fost mentor spiritual al tânărului în anii de școală la Șimleu- făcând o scurtă caracterizare asupra vieții tânărului, încheie cu cuvintele:

„ Cunoscând sânguința acestui tânăr, era firesc să ajungem să trăim bucuria acestui eveniment. Felicitări Ciprian, felicitări părinților care sunteți aici!”

A luat apoi cuvântul P.S. Episcop Dr. Virgil Bercea al Oradei – care apreciază exigența Comisiei în asemenea ocazii, îl felicită pe tânărul preot Ciprian Robotin pentru perseverența cu care s-a pregătit.

Comisia se retrage câteva momente apoi se întoarce iar președintele Comisiei, prof. Dr. Barbu Ștefănescu anunță că tânărul George-Ciprian Robotin a obținut titlul de Doctor în Istorie cu calificativul „Foarte bine”.

Revista noastră „Flori de crin” face cunoscut cititorilor că un fiu al Șimleului la numai 30 de ani, devine Doctor în Istorie.

Felicitări, Ciprian!

Pr. Țurcaș Gheorghe
vicar foraneu al Silvaniei

LUMEA ÎN CARE TRĂIM

Comunicat de presă A 14-a Întâlnire a Episcopilor Catolici Orientali - Oradea, România, 3-6 noiembrie 2011 Reflecția Bisericilor catolice orientale pe tema Noii Evanghelizări

Întâlnirea anuală a episcopilor catolici orientali din Europa a reunit în acest an, la Oradea (România), aproximativ 70 de participanți, episcopi și experți, ca urmare a invitației episcopului de Oradea-Mare, P.S. Virgil Bercea. Tema lucrărilor a fost contribuția Bisericilor catolice orientale din Europa la Noua Evanghelizare. Întâlnirea a fost un moment de discernământ comun cu scopul de a găsi stimulii adecvați

pentru a răspunde la provocarea vestirii lui Hristos în actualul context socio-cultural. Rezultatele lucrărilor se vor uni într-un raport care va fi trimis Secretariatului Sinodului Episcopilor în vederea celei de-a 13-a adunări generale ordinare a sinodului episcopilor (Roma, 7-28 octombrie 2012). La întâlnire au luat parte și episcopii de rit

latin din cadrul Conferinței Episcopale Române. În cursul lucrărilor episcopii au mulțumit Sfântului Părinte pentru inițiativa sa de a indica Bisericele orientale catolice în intenția generală pentru apostolatul rugăciunii „pentru ca veritabila lor tradiție să fie cunoscută și stimată ca bogăție spirituală pentru întreaga Biserică”.

În deschiderea lucrărilor, Cardinalul Péter Erdő, Președintele Consiliului Conferințelor Episcopale din Europa (CCEE), organismul episcopal continental care a patronat întâlnirea, a subliniat importanța întâlnirilor episcopilor catolici orientali și a reiterat modul în care Noua Evanghelizare este o ocazie prin care „toți suntem chemați să redeșteptăm credința și să construim comunități creștine puternic înrădăcinate în Domnul și tari în entuziasmul misionar”. La rândul său, Președintele Conferinței Episcopale Române, Preafericirea Sa Lucian Mureșan, Arhiepiscop Major de Alba-Iulia și Făgăraș a subliniat că la 20 de ani de la căderea regimurilor totalitare „și Bisericele orientale catolice se confruntă cu societăți aflate într-o schimbare rapidă, în care secularizarea, emigrația și relativismul au modificat paradigmele și modalitățile, nu doar ale apartenenței ecleziale și a practicii religioase, ci și a transmiterii și anunțării Evangheliei”.

Bisericele orientale catolice împărtășesc o istorie comună, a marginalizării, suferinței și martiriului, în special sub regimurile totalitare în timpul cărora au fost interzise și suprimate juridic. „Nu există altă Biserică în România care să poată fi definită ca Biserică a martiriului, în afară de Biserica Greco-Catolică”, a subliniat mons. Francisco Javier Lozano, Nunțiu Apostolic în România și în Republica Moldova.

Acest rol de păstrare a credinței cu scopul vieții a fost amintită pe larg și de diversele autorități politice regionale și orașenești, care au scos în evidență rolul Bisericii Greco-Catolice în România și, în particular, al Eparhiei de Oradea, în opera de reconstruire al țesutului social și moral al populației, în faptul de a fi un punct de referință și un semn de speranță și înțelegere pentru mulți. În cursul întâlnirii, participanții au putut vizita unele locuri care mărturisesc caritatea celor două biserici catolice locale.

În salutul său, dr. Adrian Lemeni, Secretarul de Stat pentru Culte al Guvernului României, a salutat inițiativa și a încurajat munca Bisericii de a apăra valorile creștinismului în Europa.

Noua Evanghelizare și Bisericele catolice orientale

Două tipuri de reflecții au stat în centrul lucrărilor pe tema noii evanghelizări. Pe de o parte, faptul că Bisericele orientale catolice din Europa au de dat o contribuție specifică și unică reflecției în curs către întreaga Biserică Catolică, precum și procesului, deja în curs, al noii evanghelizări. Pe de altă parte, s-a văzut că și aceste biserici trebuie să fie conștiente de provocările pe care lumea actuală le aduce misiunii. Criza prin care lumea trece astăzi are în mod esențial un caracter antropologic, în parte datorată secularismului care a provocat o nejustificată marginalizare a lui Dumnezeu, atât în sfera publică, cât și în cea privată, a persoanelor, provocând, astfel, o puternică dezorientare a identității personale, prin care omul modern devine des incapabil să se justifice pe sine și orientarea propriei existențe. Și Bisericele orientale catolice se simt confruntate cu aceste probleme și, după vitalitatea demonstrată de libertatea recâștigată acum aproximativ două decenii, se simt atinse de aceste fenomene globale tocmai pentru că ele îi privesc pe mulți dintre credincioșii lor emigrați, punând astfel, bisericilor lor, chestiuni pastorale inedite care necesită soluții adecvate și originale.

În intervenția sa, Mons. Salvatore Fischella, Președintele Consiliului Pontifical pentru promovarea Noii Evanghelizări, a pus în evidență unele cerințe pentru noua evanghelizare: să întărească sensul apartenenței, din care răsare o identitate puternică; să îngrijească limbajul și să aibă o grijă deosebită pentru frumos, liturgie, dar și pentru cateheză și formare continuă. În fine, în fața diferitelor forme de egoism, care par astăzi să fie predominante, noua evanghelizare trebuie să promoveze mărturiile de solidaritate și generozitate, cum ar fi caritatea, prin care este posibil să se exprime iubirea lui Dumnezeu pentru toți.

Noua evanghelizare nu se face doar cu cuvintele, ci trece și prin realizarea de semne vizibile care să știe să traducă și să mărturisească în mod tangibil prezența și misiunea Bisericii în istorie. Un exemplu al acestei dinamicități și medieri a mesajului creștin a fost adus de părintele Borys Gudziak, rectorul Universității Catolice Ucrainene, care a arătat participanților un proiect foarte original de construcție al noii universități catolice. Ideea de bază e aceea de a realiza un campus în care teologia să fie tradusă în arhitectură, spiritualitatea să fie trăită în comunitate și evanghelizarea să fie făcută ca într-un pelerinaj.

La rândul său, părintele iezuit Marko Rupnik, artist de talie mondială și director al Centrului Aletti a ilustrat contribuția artei bizantine în contextul noii evanghelizări. Pentru artistul sloven este foarte important să se înțeleagă realitatea în care se introduce arta și funcția pe care ea și-o asumă. Din păcate, „arta a emigrat din sanctuar în palate pentru a ajunge în galerii; nu mai provoacă devotament, ci doar admirația artistului. În același timp, și-a pierdut funcția de a fi simbol, punând în față ideea conceptului de întreg rupt de realitatea trăită cotidian”. Pentru artistul sloven chiar și arta trebuie să știe să transmită credința, viața și iubirea. În concluzie, ceea ce s-a întâmplat cu arta oglindește ceea ce s-a întâmplat cu creștinul care nu mai știe să-și trăiască botezul în viața de zi cu zi, renașterea sa ca fiu al lui Dumnezeu, să facă văzută o umanitate locuită de Dumnezeu, în fine, să arate ce înseamnă să trăiești ca răscumpărat.

Prof. Cesare Alzati, profesor al Universității Catolice a Sfintei Inimi din Milano, în lumina istoriei și a naturii Bisericilor catolice orientale, a subliniat câteva aspecte care ar putea să stimuleze lumea creștină ce se află într-o stare de stagnare. Înainte de toate, faptul de a trece peste granițele confesionale, fără a-și pierde propria identitate, dar deschizându-se dialogului cu celelalte confesiuni care împărtășesc aceleași provocări ale secularizării, deci ale separării supranaturalului de viața prezentă.

Un aspect foarte important este cel al liturgiei Bisericilor catolice orientale. În acest sens, noua evanghelizare a Europei „are ca moment inevitabil reafirmarea centralității experienței mistice, în care omului îi este dat să experimenteze în istorie întâlnirea cu Dumnezeu”. În acest mod, chiar și mărturisirea pornește dintr-o „didactică culturală” din care reiese „o antropologie precisă, religioasă în esența ei și înrădăcinată în misterul lui Hristos”. Ea se naște din experiența vie a cultului și poartă în sine o modalitate precisă a ființei creștine în istorie: aceea de a fi martori ai misterului.

În fața secularismului și consumismului în creștere în societățile din Europa de est, rolul Bisericii este, pentru mons. Cyril Vasil, Secretarul Congregației pentru Bisericile Orientale, acela de a oferi societății civile, pentru a atenua efectele dezastruoase ale capitalismului sălbatic, experiența Doctrinei sociale a Bisericii „ca antidot pentru veninoasele efecte colaterale ale economiei de piață”. Amintind faptul că mulți credincioși ai Bisericilor orientale catolice au emigrat din motive economice, acest lucru presupune necesitatea de a revedea acțiunea pastorală ce li se adresează în lumina misionarismului și a contextului social actual. În concluzie, contactul pastoral cu credincioșii emigrați „nu trebuie să se limiteze la serviciul cultului divin”, ci trebuie să aibă în vedere și condițiile lor de viață. Este necesar ca ei să nu se simtă abandonați de Biserica lor.

O altă provocare este ea a „ateismului practic”, care se răspândește. Omul căruia Biserica e chemată să-i aducă Vestea cea Bună este un om care e în mod fundamental ignorant din punct de vedere religios și căruia îi lipsesc puncte clare de referință culturală. Întrebarea care se pune în acest caz este: „care este modul în care să i se trezească interesul pentru lucruri care depășesc limitatul său orizont material și utilitar?” Ca și alți vorbitori, și secretarul congreagației din Vatican a subliniat căutarea din partea oamenilor a bucuriei, a frumuseții, a decenței și a solemnității. Tocmai de aceea, „profunda și mistica frumusețe a celebrărilor noastre liturgice poate să devină un impuls pentru profunda căutare a adevărului”.

La finalul întâlnirii, pr. Alexandru Buzalic, profesor de teologie al Universității din Cluj-Napoca, s-a oprit asupra prezenței asociațiilor laicale în Bisericile orientale catolice, Prezența

lor nu este nouă, dar în anii întunecați ai comunismului, ele au avut aceeași soartă ca și păstorii lor. Astăzi, în schimb, pe lângă renașterea vechilor asociații ca ASTRU (Acțiunea Catolică locală), se nasc și alte noi asociații. Ele încearcă să se implice în mod activ în câmpul pastoral, ocupând în mod concret diferite sectoare, în special în predarea religiei și în sfera diaconiei, care este o activitate a clerului.

Lucrările s-au derulat într-un ambient de cordialitate și prietenie și au fost îmbogățite de momente de rugăciune și de celebrarea zilnică a Euharistiei cu comunitatea greco-catolică locală, precum și cu cea latină. Liturgia, foarte îngrijită și cu un număr mare de participanți, a făcut posibil faptul ca cuvintele exprimate în întâlnire să fie și expresia unei experiențe trăite. A fost apreciată în mod particular prezența și contribuția la lucrări a episcopilor de rit latin din cadrul Conferinței Episcopale Române, precum și ospitalitatea episcopului de rit latin din Oradea, mons. László Böcskei.

Întâlnirea din 2012 va avea loc la Zagreb între 8 și 11 noiembrie, cu ocazia celui de-al patrulea centenar al unirii cu Roma a Bisericii Catolice Croate de rit bizantin, la invitația mons. Nikola Kekić, episcop de Križevci.

Consiliul Conferințelor Episcopale Europene (CCEE) reunește președinții celor 33 de Conferințe Episcopale de pe continent, reprezentate de președinții lor, și Arhiepiscopul de Luxemburg, Arhiepiscopul Principatului de Monaco, Arhiepiscopul Maronit al Ciprului, precum și Episcopul de Chișinău (Republica Moldova) și Episcopul de Muncaci (Ucraina). Președintele CCEE este Cardinalul Péter Erdő, Arhiepiscop de Esztergom-Budapesta, Primat al Ungariei; vicepreședinți sunt: Cardinalul Angelo Bagnasco, Arhiepiscop de Genova, și Arhiepiscopul de Przemyśl (Polonia), József Michalik. Secretarul General al CCEE este Părintele Duarte da Cunha. Sediul Secretariatului este în St. Gallen (Elveția).

LUMEA ÎN CARE TRĂIM

Familia Coposu - in memoriam

Fundația „Corneliu Coposu” filiala Sălaj și parohia greco-catolică Bobota în colaborare cu primăria Bobota, Muzeul Județean de Isorie și Artă Zalău, Centrul de Cultură și Artă, Alianța Națională pentru Regatul României și Școlile Gimnaziale „Gheorghe Șincai” din Bobota și „Corneliu Coposu” din Zalău au organizat sâmbătă, 12 noiembrie, la Bobota o serie de acțiuni comemorative și aniversare.

Activitățile organizate au fost dedicate împlinirii a 150 de ani de la sfințirea bisericii greco-catolice din Bobota și redactarea Memorandumului sălăjean din 1861, 125 de ani de la nașterea protopopului Valentin Coposu și 70 de ani de la moartea sa și 16 ani de la trecerea în eternitate a lui Corneliu Coposu.

Programul acțiunilor a început la ora 10,00 cu o slujbă religioasă celebrată de către preoții greco-catolici din Vicariatul Silvaniei în frunte cu părintele Gheorghe Țurcaș vicar foraneu al Silvaniei și protopopii Nicolae Bodea de la Șimleu Silvaniei și Valer Părău de la Zalău. *"Biserica care i-a modelat, le-a format convingeri nu numai religioase, ci și morale, etice, patriotice și le-a insuflat dragostea de neam și țară... ea a fost cea care i-a adăpat pe toți acești pilaștri ai neamului la un izvor cristalin al unei moralități care s-a dovedit hotărâtoare printr-o verticalitate care i-a marcat pe fiecare dintre ei"* a afirmat în încheierea slujbei religioase, părintele protopop Nicolae Bodea evocând figurile fruntașilor sălăjeni și fii ai bisericii noastre: Simion Bărnuțiu, pr. Valentin Coposu, Corneliu Coposu, Ioan Maniu și Iuliu Maniu.

A urmat o vizită la centrul cultural „Șincai- Coposu”, un simpozion științific și o masă festivă. La eveniment au participat Victor Ciorbea președinte P.N.Ț.c.d., deputatul Lucian Bode, primarul Zalăului Radu Căpâlnașiu, liderii locali și județeni ai P.N.Ț c.d. și alți invitați.

Redăm în continuare discursul integral ținut cu această ocazie de părintele protopop Nicolae Bodea:

„Aduceți-vă aminte de mai-marii voștri, care v-au grăit vouă Cuvântul lui Dumnezeu; priviți cu luare aminte cum și-au încheiat viața și urmați-le credința” (Evr. 13, 7).

Preacucernice Părinte Gheorghe Țurcaș, Vicar Foraneu al Silvaniei,
Preacucernice Părinte Valer Părău, Protopop Greco-Catolic de Zalău,
Preacucernici confrăți preoți, distinse autorități centrale, județene și locale,
stimați locuitori ai Bobotei și distinși fii ai acestei localități,

Aceste cuvinte ale Sfântului Apostol Pavel sunt profetice și astăzi, răsunând în mintea și în inima noastră mai mult decât oricând. Ziua de astăzi este marcată de o înmănunchere de evenimente, toate legate între ele cu o frumoasă panglică, aceea a credinței: 150 de ani de la Sfințirea Bisericii, la umbra căreia ne aflăm și de la fundamentarea *Memorandumului* Sălăjan din 1861, 125 de ani de la nașterea Protopopului Greco-Catolic, Dr. Valentin Coposu, tatăl Segnorului Corneliu Coposu, și totodată 70 de ani de la moartea sa.

Într-o incursiune mai avansată prin istoria familiei Coposu și a originii sale putem observa că forța acestor personalități marcante ale istoriei noastre este credința. Faptul că ele fac parte din Biserica Greco-Catolică nu este o chestiune aleatorie, cât hotărâtoare. Această Biserică i-a modelat, le-a format convingeri nu numai religioase, ci și morale, etice, patriotice și le-a insuflat dragostea de neam și țară. A despărți idealul național de Biserica Greco-Catolică e ca și cum am despărți copilul abia născut de mama sa. Biserica a fost cea care i-a adăpat pe toți acești pilaștri ai neamului la un izvor cristalin al unei moralități care s-a dovedit hotărâtoare printr-o verticalitate care i-a marcat pe fiecare dintre ei. Ce am citi în istoria României fără Gheorghe Șincai, "nutrit" la izvorul latinității de la Roma, care a înființat 300 de școli pentru români, și care odihnește cu probabilitate aici, la Bobota, unde reprezentanții Bisericii care l-a plăsmuit nici măcar nu pot să-I aducă un omagiu decât de la distanță?

Suntem aici pentru a comemora o pleiadă de personalități luminate ale neamului nostru românesc, dar ce ar însemna această comemorare dacă n-am primi imbolduri puternice pentru o reflecție personală și o conștientizare că ne este datoric

morală de a le urma credința și modelul. Să nu uităm, onorat și distins auditoriu, că protopopul Dr. Valentin Coposu a slujit 32 de ani la altarul Bisericii din satul Bobota, iar timp de 20 de ani a îndeplinit funcția de director al școlilor din Bobota, Derșida și Zalnoc în care a încadrat dascăli bine pregătiți pe care i-a salarizat din bugetul Bisericii Greco-Catolice. Pe propria cheltuială a trimis la școli înalte patru copii săraci și orfani de tații morți în Primul Război Mondial. Cu profund respect pentru semnificația sărbătorii de astăzi și din dorința de a nu-i aduce nici cea mai mică întinare, nu pot să nu mă întreb, poate retoric, de ce credincioșii de astăzi ai Bisericii Greco-Catolice nu pot fi lăsați la o oră alternativă pentru a preamări în mod demn pe Bunul Dumnezeu și a nu fi nevoiți să se roage umilitor într-un loc impropriu și improvizat ?

Stimat auditoriu: acest adevăr noi trebuie să-l transmitem oamenilor simpli, tinerilor, copiilor, dar mai-ales să înțelegm noi că a trăi fără adevăr înseamnă a trăi fără sursa vitală care este Hristos. El Spune «Eu sunt Calea, Adevărul și Viața». Toți spunem că țara aceasta este în derivă, da, pentru că lipsește Calea, se învârte în jurul Adevărului și mă întreb în aceste condiții câtă viață i-a mai rămas.

Care sunt idealurile în care credem noi astăzi și pe care le urmăm? Avem un țel clar? Avem o dragoste de țară inspirată din cea pe care au avut-o Pr. Dr. Valentin Coposu și fiul său, Corneliu Coposu? Ce înseamnă cu adevărat să-i comemorăm, să-i respectăm, să-i iubim?

Pe când biserica la a cărei umbră suntem obligați să comemorăm 150 de ani de la sfințirea sa era încă Greco-Catolică, aici se întâmplau lucruri mari: aici s-a fundamentat *Memorandumul* de la 1861 cu care marii bărbați ai Sălajului au mers la Împăratul de la Viena pentru a revendica drepturile românilor din Ardeal, aici au avut loc consfătuiri patriotice contra alipirii Ardealului la Ungaria, aici s-au întâmplat multe evenimente de anvergură națională pe care le vom auzi cu siguranță în cadrul Simpozionului de astăzi.

Acum 150 de ani, la 27 august, conform calendarului iulian, la Sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului, s-a stabilit sfințirea bisericii din Bobota, (o adevărată catedrală, pe atunci, printre cele mai mari din Sălaj); s-a sfințit încă neterminată pentru a-i putea aduna fără știrea maghiarilor pe românii intelectuali, dascăli, notari, primari, credincioși și preoți Greco-Catolici în jurul Episcopului Gherlei, Ioan Alexi, vrednic fiu al Sălajului, unde după sfințirea bisericii, la sfârșitul Sfintei Liturghii s-a dat citire *Memorandumului* întocmit de către Ioan Galu, arhidiacon la Chiejd, licențiat al Universității din Viena și de către Dr. Ioan Maniu, tatăl lui Iuliu Maniu. Atunci Episcopul Greco-Catolic sfințea această biserică în care Episcopul Greco-Catolic actual nu poate să slujească nici măcar un parastas, iar credincioșii Greco-Catolici sunt amenințați că clopotele bisericii care le aparține de drept nu vor trage la moartea lor, iar în cimitirul în care cel mai probabil își doarme somnul de veci marele corifeu Greco-Catolic Gheorghe Șincai nu pot fi înmormântați credincioșii greco-catolici? Iată ce au făcut românii de atunci și ce fac « românii » de acum.

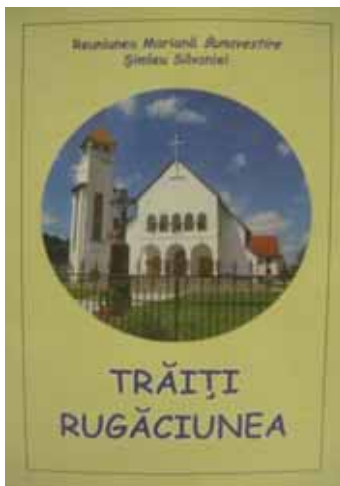
Pe cine comemorăm? Vom auzi astăzi prelegeri făcute de specialiști în istorie, ceea ce vreau eu să fac este o rechemare la adevărul, la etica și la morala în care acești coloși ai neamului nostru au crezut și pentru care și-au consumat viața, unii dintre ei oferindu-o pe altarele Bisericii și ale Patriei. Viața lor a fost impecabilă, curată, fără cusur, fără compromisuri, au armonizat perfect convingerile patriotice cu dreptatea, cu dragostea de Dumnezeu, cu Adevărul.

Pilat îl întreabă pe Isus ce este adevărul, dar nu așteaptă un răspuns – poate că se grăbea, poate că nu era interesat, poate că-i era frică de răspuns... Care este adevărul acestor personalități, ce ar face ei pentru credința care i-a plăsmuit, pentru Biserica care le-a dat vigoare, tărie, libertate interioară, chiar dacă temniță: curajul de a susține adevărul până la moarte și de a fi capabili de a-și da viața pentru Credință, Țară, pentru Adevăr...

Stimat auditoriu, nu este de ajuns să ne adunăm aici și să-i evocăm în mod elogios. Trebuie să le urmăm îndemnul, sfatul, viața și credința! Pr. Nicolae Bodea, Protopop Greco-Catolic de Șimleu Silvaniei

Apariții editoriale

Laudă și Mărire Ție, Doamne!

Inspirată de acest gând, voi căuta să prezint în câteva rânduri cartea **Trăiți rugăciunea**, scoasă de Reuniunea Mariană **Bunavestire** a Bisericii Greco-Catolice **Sfânta Treime** din Șimleu Silvaniei, cu binecuvântarea PS Dr. Virgil Bercea, episcop al Eparhiei de Oradea.

Ca urmare a efortului depus de un grup de marianști, s-a reușit ca această carte să vadă lumina tiparului, spre mărirea lui Dumnezeu, fiind un îndrumar necesar oricărei familii sau oricărui credincios al Bisericii lui Cristos.

După un cuvânt introductiv al Pr. Gheorghe Țurcaș, Vicar Foraneu al Silvaniei și o scurtă prezentare a scopului și conținutului cărții de către președinta Reuniunii Mariane, (prof. Florica Pop), cartea cuprinde majoritatea rugăciunilor, devoțiunilor și novenelor ce sunt necesare tuturor credincioșilor, atât vârstnicilor, cât, mai ales celor tineri, care nu au avut parte de o educație religioasă solidă.

Cartea este tehnoredactată de Părintele Florin Mărincean, care a realizat și grafica de excepție și este structurată în mai multe părți, printre care amintim: rugăciuni obișnuite, Sfânta Liturghie, Calea Crucii, Cultul Preasfintei Inimi a lui Isus, cu devoțiunile aferente, Rozariul, devoțiuni către Sfânta Fecioară Maria, către Sfântul Anton, către Sfântul Iosif, către Sfânta Rita și către alți sfinți.

Ceea ce mi-a atras atenția în mod special, sunt devoțiunile mai deosebite ale Divinei Îndurări, ale Sfântului Arhanghel Mihail, rugăciuni pentru primele sâmbete din lună, novena pentru sufletele din Purgator, diferitele consfințiri: către Spiritul Sfânt, la Preasfânta Inimă a lui Isus, la Inima Neprihănită a Mariei și rugăciuni speciale de eliberare și de vindecare trupească și sufletească.

De asemenea, cartea cuprinde o cercetare minuțioasă a cugetului pe care trebuie să o facă credinciosul înainte de spovadă, iar în continuare e Ora de Adorație, prin care ne putem apropia mai mult de Cristos, deschizându-ne sufletul, pentru ca viața noastră să renască prin Sfânta Euharistie.

Așa cum spune titlul, **Trăiți rugăciunea**, culegerea oferă modalități diverse de comuniune cu Divinitatea în orice situație când cerem, implorăm sau mulțumim pentru tot ceea ce primim în dar de la Dumnezeu.

Să folosim zilnic aceste rugăciuni ca pe o cale de alinare a sufletului nostru, de unire cu Domnul, de iubire și împăcare cu Isus și Preasfânta Sa Mamă, spre mântuirea noastră.

Trebuie să amintesc că sumele încasate din vânzarea acestei cărți vor fi folosite la refacerea clădirii Protopopiatului Greco-Catolic din Șimleu Silvaniei, ca o contribuție a Reuniunii Mariane la aceste lucrări.

Iar în încheiere nu pot să nu invoc binecuvântarea Atotputernicului asupra celor care au făcut posibilă apariția acestei cărți, autori și sponsori, rugându-L pe Bunul Dumnezeu să le dăruiască din harurile Sale, umplându-le inimile de bucurie, iubire și pace.

Prof. Lucia Pașca

Apariții editoriale

Un fapt de cultură care onorează o viitoare Capitală Culturală a Europei

Martți, 18 octombrie, a.c., la Biblioteca „Lucian Blaga” a avut loc lansarea cărții *„Teologie și biserică la români de la încreștinare până în secolul XX”*, scrisă de teologul și prof. univ. Ernst Christoph Suttner. Binecuvântarea și cuvântul introductiv a aparținut P.S. dr. Florentin Crihălmeanu, episcop de Cluj-Gherla, de față mai fiind încă doi ierarhi greco-catolici: PS dr. Virgil Bercea, episcop de Oradea și PS Michael Boteanu, episcopul românilor uniți din Statele Unite ale Americii. Prezentarea cărții a fost făcută de unul din cei mai importanți specialiști în istoria Transilvaniei, și anume de acad. Ioan-Aurel Pop, care a semnat și „Cuvântul către cititor”

care deschide paginile acestui volum de referință în domeniul abordat.

Academicianul, care, în introducere, îl considera pe autorul austriac „unul dintre cei mai renumiți specialiști străini – de talia lui Keith Hitchins sau Cesare Alzati – care s-a aplecat asupra trecutului spiritual și bisericesc al românilor”, în alocuțiunea sa, a remarcat spiritul cu adevărat ecumenic în care s-a abordat Unirea românilor transilvaneni cu Biserica Romei. Neocolind problemele spinoase ivite în relațiile dintre cele două entități ecleziastice, autorul a scos în evidență că, până la urmă, un dialog a existat întotdeauna între cele două biserici, ce fac parte inseparabilă din spiritualitatea definitorie a națiunii noastre în Europa creștină. Episcopii și protopopii, care au hotărât Unirea, nu s-au gândit nici un moment să se rupă de lumea răsăriteană, deci s-ar putea spune, adăugăm noi, că, pe teritoriul Transilvaniei, întâlnim un ecumenism *avant la lettre*. Păstrându-și tradițiile și ritul, Biserica Română Unită nu a fost concepută ca o rivalitate între Roma și Bizanț, ci ca o aspirație spre unirea credincioșilor din această parte a Europei. Aș dori să mai

remarc că, în momentele fundamentale ale istoriei naționale, mă refer la 1848 și la 1918, cele două biserici au avut o poziție comună. Că n-a fost întotdeauna așa, aceasta este o altă problemă și s-a datorat vicisitudinilor istoriei și slăbiciunii oamenilor.

Răspunzând prof. dr. Suttner, care, în efortul de documentare, a învățat să citească și să vorbească în limba română, a arătat că prima vizită a făcut-o în România acum 40 de ani, dar, mai târziu, deci până în 1989, nu a mai primit viza de intrare din partea Securității. Într-un fel a fost bine, fiindcă i-a dat posibilitatea să elaboreze această carte. Printre altele, autorul a mai arătat că, deși este teolog catolic, s-a ferit să facă din lucrarea sa o pledoarie confesională, scoțând în evidență rolul unor personalități ortodoxe de excepție din spațiul românesc, cum a fost cel al mitropolitului Kievului Petru Movilă, în definirea fundamentelor teologice ale ortodoxiei. Doresc să remarc că în monografie se face o analiză exhaustivă, nu numai a celor două biserici românești, ci și a tuturor celorlalte comunități religioase, inclusiv a armenilor și lipovenilor. Exemplară această acribie din partea unui profesor și savant și mă simt onorat că am avut bucuria să fiu prezent în sala Ion Muslea a Bibliotecii Universitare.

M-au surprins neplăcut două aspecte. Nu am văzut nici un teolog sau universitar din partea Bisericii Ortodoxe Române, deși profesorul Suttner este doctor honoris causa al Universității „Babeș-Bolyai”, iar o alta carte a acestuia, prefațată de IPS dr. Nicolae Corneanu, mitropolitul Banatului, intitulată „Relația alternantă dintre Bisericile Răsăritului și Apusului de-a lungul istoriei bisericești” s-a bucurat de o bună receptare în mediul ortodox. De asemenea, s-au remarcat printr-o absență aproape totală cei de la Institutul de Istorie „George Barițiu” și de la Biblioteca Filialei Cluj-Napoca a Academiei Române, deși dr. Suttner îi citează copios în cuprinsul monografiei. Situația semnalată mă face să mă gândesc că, pe bună dreptate, atât în teologia catolică, cât și în cea ortodoxă, că păcatul trufiei este considerat cel mai grav.

Cele de mai sus sunt însă aspecte secundare. Este important că editura Guttenberg, unde a apărut monografia, să-i asigure o difuzare cât mai largă. M-aș mai bucura ca unul dintre invitații lui Horea Roman Patapievici la emisiunea de joi de la TVR Cultural să fie profesorul Suttner. Competența deosebită, înclinarea spre dialog, dragostea doctorului Suttner față de toate bisericile răsăritene, care – potrivit Fericitului Ioan Paul al II-lea – constituie unul din plămâniile Europei creștine, i-ar conferi acestui volum o rezonanță națională. Cu acest prilej îi mulțumesc părintelui Silviu Hodiș, redactorul șef al editurii Galaxia Guttenberg, care ne învrednicește continuu prin remarcabilele cărți pe care le tipărește, și doresc să mai publice astfel de lucrări în colecția „Historia XXX”. În altă ordine de idei, aștept cu nerăbdare volumul II al cărții Isus din Nazaret. (Ar fi bine să apară într-o nouă traducere și volumul I, care mi s-a spus că nu și-a găsit cea mai bună traducere în limba română.) Se vede câte cărți deosebite pot să apară nu numai la București și Iași, dar și la Târgu Lăpuș, fiindcă omul sfințește locul. (Sursa Gazeta de Cluj)

Adrian Man

NAȘTEREA TA O ISUSE!

Text și muzică
Pr. Leon Dorog

Andante

Naș - te - rea Ta o I - su - se O săr - bă - to - rim

Prin a Ta ve - ni - re Sfân - tă Noi ne mân - tu - im

Noi ne mân - tu - im.

2. Tu ești Căminul care duce
Către Tatăl Sfânt
Adevărul și Viața
Pe acest pământ.

3. Nașterea Ta o Isuse
Pe acest pământ
Este pentru omenire
Harul cel mai Sfânt.

4. Actul Întrupării tale
Este-n veci mereu
O dovadă grăitoare
Că ești Dumnezeu.

5. Darul mântuirii noastre
Azi ni s-a adus
Pentru binele-omenirii
S-a născut Isus.

6. Numele-ți Prea Sfânt Isuse
Fie lăudat
Sus în cer și pe pământ
Fie adorat!

Radio Maria

– O rază de lumină pentru sufletul tău –

Frecvențe

Oradea: 102,2 MHz

Zalău: 92,5 MHz

Blaj: 94,4 MHz

Baia Mare: 95,4 MHz

Tel mobil - INTERNET:

mms://streaming1.eu.

radiomaria.org/romania

DIGI: 12687 MHz

Iconostasul Bisericii din Cehei-Pușta, jud. Sălaj